

3

**LETNIK XXII.
1975 - 1976**

GALLER

Galeb

Mladinska revija

LETNIK XXII. - DECEMBER 1975 - ŠTEV. 3

VSEBINA

Prekmurska božična: Tisokrat srečna	57	Filatelija: Helena Magajna: Zadnje letošnje izdaje	78
Danilo Gorinšek: Novoletna	57	Gremo v gledališče: Adrijan Rustja: Klaus Eidam: Ostržkove dogodivščine.	79
Vlado Firm: Matiček in striček na Mount Everestu	58	Šport: Ivan Furlanič in Mario Šušteršič: Veselo na sneg	80
Marička Znidaršič: Tiha želja	63	Zapojmo veselo: Dedek Mraz	81
Ludovika Kalan: Metkino lepo dejanje	64	Šolarji pišejo	82
Kotiček za najmlajše: Vera Poljšak: Metka in Jurček	66	Urednikova pošta	88
Hišice	67	Za bistré glave	3. stran platnice
Danilo Gorinšek: Kdo je to?	67		
Angelo Cerkvenc: Kako je Jovo prelisčil orjake	68		
Danilo Gorinšek: Zimska	73		
Valentin Polanšek: Z dedkom na lov	73		
Utrinki iz sedanjosti: Sodobno raziskovanje Antarktike	74		
Danilo Gorinšek: Anka - Neugnanka	75		
Zanimivosti	76		
Novosti na knjižni polici: J. Snaj: Avto moto mravlje; K. Brenkova: Srebrna račka, zlata račka; R.L. Stevenson: Otok zakladov	77		

Ilustracije za 3. številko Galeba so naredili: Marjanca Jemec-Božič (str. 57, 65); Robert Hlavaty (str. 57, 69, 71); Božo Kos (str. 63, 73, 75); Š. P. (str. 58-62); Jelka Reichman (str. 67, 73); Magda Tavčar (str. 66, 67).

Priloga: Industrijski obrati — Narodni in kulturni dom v Trstu — besedilo: Evgen Dobrila, slike: Lojze Abram.

Mesečnik (8 številok)

Izdaja:
Založništvo
tržaškega
tiska, Trst

Glavni urednik:
Lojze Abram

Odgovorni urednik:
Albin Bubnič

Uredništvo in uprava:
Ul. G. Amendola 12
34134 Trst - tel. 41 55 34

Tiska:
Graphart, Trst, tel. 77 21 51

Naslovna stran:
Učenci 5. razreda osnovne šole
»Pinko Tomažič« v Trebčah

Posamezna številka:
250 lir

Letna naročnina:
2000 lir

Galeb je registriran na sodišču v
Trstu pod številko 158 od 3.5.1954

Galeb je včlanjen v zvezo periodičnega tiska USPI (Unione Stampa Periodica Italiana)

Prekmurska božična

Ilustr.: Robert Hlavaty

TISOČKRAT SREČNA

Tisoč in tisočkrat srečna
bodi, o blažena noč,
bodi, o duša, vesela,
prišla z nebá je pomoč.

Jezus Zveličar nam se rodi,
v štalci na slamci v jaslih leži.
K njegovem rojstvu pa angel
z neba na zemljo hiti.

Danilo Gorinšek

Ilustr.: Marjanca Jemec-Božič

Novoletna

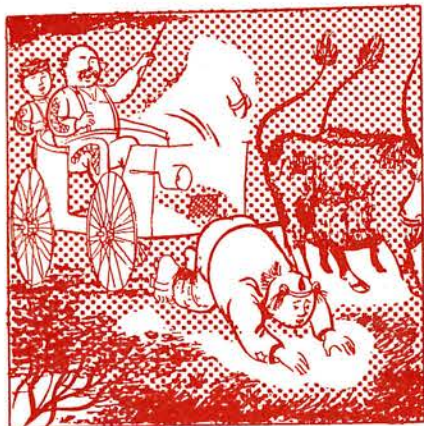
Leto dni po starem letu
dan za dnem smo potovali,
zdaj je čas, da v novo leto
bomo se na pot ravnali.

Bo ta pot položna, strma,
bo po ravnem šla, čez góre?
Kdo to ve! A mi smo mladi
in mladost vsa pota zmore!

Naj ta pot naravnost vodi,
naj ovinkov bo nešteto,
kaj nam mar — mi poželimo
srečno pot si v novo leto!

MATIČEK IN STRIČEK NA MOUNT EVERESTU

26. Pravkar si je neizkušeni voznik hotel prižgati svojo pipico, kar se je eden izmed bivolov spotaknil in z vso težo telebnil po tleh. Prelomil je oje voza, voz je zaradi tega poskočil in odposlanec iz mesta je v lepem loku zletel z voza ter pristal na cesti, z obrazom v cestnem prahu. Tudi stric je izgubil ravnotežje, vendar je bil kmalu spet na nogah. Že je opazil odposlanca vsega povaljanega in umazanega od prahu, in ni si mogel kaj, da se ne bi zasmel. Ko si je ta opomogel od strahu in je zagledal strička, ki je komaj zadrževal smeh, ter njegovega nasmejanega nečaka, je od jeze cepetal. Gledalci in spremstvo so ga preplašeni gledali.

27. Odposlanec je zahteval, naj strica takoj odpeljejo pred komisarja, kjer bo prejel zaslužen kazni. Njega, visokega komisarja, si je ta debeli človek drznil prevrniti v cestni prah in se mu nato še smejeti v obraz! Stric je spoznal, da postaja vroče. Urno je odrinil najbližje Kitajce in zbežal nazaj proti vasi, da bi se rešil v letalo. Za njim je tekel Matiček. Nastal je pravi direndaj. Kitajci so vpili in tekli za ubežnikoma, toda ta sta se vedno bolj oddaljevala. Bežala sta, kar so ju nosile noge.

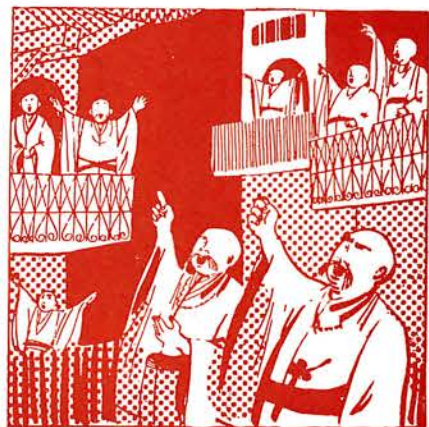
28. Ker se jima je hudo mudilo, seveda nista izbirala poti. Tekla sta prek vaških nivy in vrtov, kar pa vaščanom seveda ni bilo po volji. Kljub temu ju ni nihče ustavil. Pritekla sta do letala na travniku. Stric se je v skoku pognal v kabino in potegnil za seboj še Matička. Motor je zabnel. Že so se bližali prvi zasledovalci. Še en prijem in letalo se je streslo, steklo in se odlepilo od zemlje. Ker se zasledovalci niso mogli pravočasno umakniti, jih je zračni pritisk razmetal na vse strani, seveda v veliko zabavo stricu, ki jim je še pomahal v slovo. Vedno više se je dvigalo letalo. Kitajska je ostala daleč za njim. Potnika sta že letela nad Tibetom in se bližala glavnemu mestu Lasi, ležečemu na visoki planoti.

29. Stric Miha in Matiček nista slutila, kaj vse jima je namenila muhasta usoda, sicer se stric gotovo ne bi odločil, da bo pristal v mestu, marveč bi z letalom poletel naravnost na najvišjo goro sveta in tako kar najhitreje opravil svojo nalogo. Ko je stric ustavil motor, da bi z Matičkom pristala, je nenadoma nekaj zahreščalo in letalo se je na veliko stričevo presenečenje s trebuhom nabodlo na koničast stolp budističnega templja. Tako sta se neprostoovoljno usidrala trideset metrov visoko nad zemljo. »Hm, le kako bova prilezla dol?« je godrnjal stric. Matiček pa je rekel: »Eh, striček, nama bodo že pomagali Tibetanci. Celo hitro bova spodaj.«

30. Ko ju je na vrhu stolpa gugal veter, se je okrog svetišča zbrala množica radovednežev. Iz vseh lin in balkonov na stolpu pa so pogledovale obrite glave tibetanskih menihov-lam, ki so vpili in razburjeno mahali z rokami. Niso se mogli dovolj načuditi temu, da je tako velik ptič pristal prav na stolpu svetišča. Ko so opazili strica, ki se je sklanjal iz kabine, so mu pričeli groziti s pestmi in vpiti nanj. Stricu ob pogledu na te jezne menihe seveda ni bilo nič kaj prijetno pri srcu.

31. Kriče jim je odgovarjal. »Nerodna zaveda, Matiček. Če bi imela dovolj dolgo vrv, bi se prav rada spustila s tega ptičjega mesta. Brr, kar vrtil se mi v glavi. Oni tam spodaj pa menijo, da nočeva izstopiti, in to jih še bolj jezi,« je pravil stric. Ko vse kričanje ni pomagalo, se je na najvišjem balkonu prikazala dolga lestev in se s kavlji zapčila v letalo. Po njej so lezli lame v rumenih oblekah, okrašenih z rdečimi pasovi. »Uh, kakšne brke imajo!« se je zgrozil Matiček. Stric, ki je jezdil na repu letala, je pravkar hotel smukniti v kabino, toda neki lama ga je spretno ujel za nogo.

32. Menihi so ju zvelkli iz stolpa in ju odvedli proti svetišču. Stric, ki se je bil svojega prvega napadalca otresel z brco, a mu nato podlegel, je dobil to brco povrnjeno z nekaj krepkimi klofutami. Menihi so bili veliki, slokih postav in so ju prav grdo gledali. Matiček je komaj zadrževal smeh. Lame so občudovale lepega dečka in ga v mislih že določili za naslednika Dalaj-lame. Nekateri izmed njih so na vsak način hoteli potipati stričev trebuh, kar pa možakarju seveda ni bilo po volji. Menihi so ga komaj ohranili pred temi radovedneži.

33. Privedli so ju na veliko svetišče sredi prostornega trga. Meščani so se ponižno priklanjali lamam, ti pa so čudno krillili z rokami. Matiček se je vsemu temu muzal. To pa so mu lame zamerili, ker so menili, da se jim posmehuje. Eden izmed njih ga je potegnil za ušesa, kaj hujšega se mu vendar ni zgodilo. Vstopili so v tempelj, ki je sijal v razkošju, v zlatu in srebru. Na prestolu je sedel pod ogromnim kipom božanstva — kip je predstavljal sonce z ogromno glavo in žrelom — star suhljat človek v beli halji, prepasan z vijoličastim pasom. Lame so popadali na kolena in se mu priklanjali.

34. Stric je modroval: »Zdaj zares ne vem, ali častijo pošastno božanstvo ali visokega duhovna? Vseeno, priklonil se ne bom nobenemu.« Ponosno je pristopil k staremu svečeniku in ga v pozdrav krepko plosknil po rami, tako krepko, da je starec videl devet sonc. Menihi so onemeli zaradi takšne predrznosti. Priskočili so, zgrabili strica za suknjič in ga vlekli nazaj. Ker pa ga je višji svečenik vlekli k sebi, je nastalo prerivanje sem in tja. Matiček se je bal, da od strica ne bo mnogo ostalo.

35. Končno se je stric otresel zasopanih lam. Svečenik, ves zelen od jeze, ker si je stric upal s pretepom onečastiti tempelj in se dotakniti njegove posvečene osebe, je dvignil roko. V trenutku je bilo vse mirno. Duhoven je zamahnil z zlato palico in zagrmel: »Brezbožnež, obsojam te na teden dni posta brez vode!« Stricu so po hrbtu gomazeli mravljinčci. Žalostno je pogledal svoj trebušček. Duhoven pa je nadaljeval: »Tebe, fantič, bom poslal v samostan, kjer te bomo vzgojili za modrega naslednika Dalaj-lame. Hranil se boš s sladkimi pomarančami in drugim sadjem, medtem ko bo tvoj stric trpel žejo.«

36. Matiček ni soglašal s tako odločitvijo, zlasti ne glede strica. Da tudi stric ni bil zadovoljen z razsodbo, si lahko mislite. Hitro se je zravnal, krepko kihnil, nato pa je odrinil najbližjega lamo in neverjetno spretno skočil v žrelo sončne pošasti. Za njim se je pognal še gibčni Matiček. Ko sta padala v temno globino, sta slišala, kako so nad njima vpili lame: »Aj, laj, laj, la!« »Naj le stokajo,« je zaklical Matiček in prav v tem trenutku zajezdil stričev hrbet.

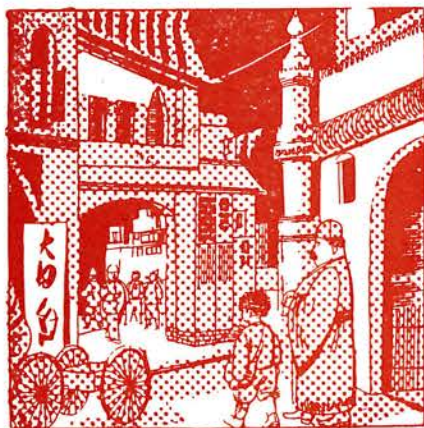

37. Ko sta se pobrala s tal, sta videla, da sta v podzemskem hodniku. Stric je prijel Matička za roko in drug ob drugem sta previdno stopala dalje. Končno jima je zasvetila v oči medla svetloba. Prispela sta v ogromno klet, nakopičeno s dragocenostmi. Stene so bile prevlečene z brokatom. Ob stenah so stale z rezbarijami okrašene omare in ebanovinasti kovčki. Najprej sta samo strmela. Nato se je stric prijel za brado in rekel: »Matiček, mislim, da sva po naključju padla v eno izmed samostanskih zakladnic. Za to bogastvo mi ni prav nič mar, toda kako bova prišla od tod? Stvar me skrbi.«

38. »Stric, ker sva že tu, pogledjva vendarle nekoliko v omare,« je predlagal Matiček. »Bova že nekako prišla na svetlo. Gotovo bova našla tudi kake obleke, da se bova lahko preoblekla. Pogledjva.« Našla sta mnogo svilenih halj, pasov in drugih samostanskih oblačil. Matiček je svetoval: »Stric, vi se preoblečete v duhovna, jaz pa v berača. Našli ste me na cesti in se me usmilili. Potem bova že videla, kako bo treba ravnati.« Stric je gordnjal »A najina odprava? Na vsak način morava obiskati tibetanskega poglavarja Dalaj-lamo, da nama bo dal dovoljenje za ekspedicijo in vrnil letalo. Pomisli, kaj bi reklo geografsko društvo, če ne bi ničesar opravila?« Preoblekla sta se.

39. Matičku je obleka berača kar dobro pristajala. Čez hrbet si je vrgel še popotno torbo. Ko je nato zagledal preoblečenega strica, se je moral od srca nasmejati. »Joj, kakšni ste,« čestiti stric-lama! Če bi mogli s prejšnjo obleko odložiti še trebuh, potem bi bili pravi Tibetanec.« Stric mu je zažugal s prstom, vendar ni bil jezen. Ker sta zaslišala nad sabo nekakšne glasove, sta se brž odpravila. Dolgo sta tekla po raznih hodnikih in končno prišla na svetlo v neki stranski ulici. Mežikala sta, ker ju je dneva svetloba pekla v oči. Ljudje so se stricu spoštljivo priklanjali. Ta je bil zelo resen, Matičku pa poredna žilica ni dala miru.

(Dalje)

TIHA ŽELJA

Tine se je z mamo skregal in se je odpravil v svet. O, ne bo zdaj vpil nad mano vsak presneti bosopet.

Če sem z žogo razbil šipo, to zares ni taka stvar. Mihec je razbil že štiri in ni to nikomur mar.

Sneg je kamor se obrnem na dvorišču in povsod, jaz in moja lepa žoga naj bi šla zato kar v kot?

Pa smuči naj mi prinese z novim letom Dedek Mraz! Sam s seboj modruje Tine, ko je maha skozi vas.

Veseli božič in srečno leto 1976

*vsem sotrudnikom, učiteljstvu
in zvestim čitateljem*

želi **GALEB**

METKINO LEPO DEJANJE

Bližali so se božični prazniki v veselje otrok. Mislili so na okrašeno jelko in na darila.

Metka je razbila hranilnik in prestela denar ter računala, kaj vse bo nakupila: zlate kroglice, srebrne trakove in svečke za drevesce ter darilo za mamico in očka.

Tudi na poti v šolo je o tem premišljevala. Pot je bila prijetna. Pa dale so prve drobne snežinke, ki se jih je Metka zelo veselila.

Bila je že blizu šole, ko je zagledala sošolko Anico. »Poglej jo, tudi danes je brez predpasnika. Učiteljica jo bo okregala,« je pomislila Metka. »Niti počesala se ni. Zadnje tedne prihaja v šolo zanemarjena.«

»Anica,« je zaklicala Metka. »Zakaj te mama ne uredi, preden greš v šolo? Moja me ne pusti iz hiše, če nisem v redu od nog do glave.«

»Moja mama je v bolnici,« je tiho odgovorila Anica.

»Oh, oprosti! Nisem vedela,« je osramočeno rekla Metka. »Ali je hudo? Upajmo, da kmalu ozdravi!«

»Upajmo,« je pristavila Anica in gledala na svoje blatne čevlje.

Obe sta utihnili in hiteli proti šoli.

Metka je bila v zadregi. »Kako grda sem bila z Anico Kaj naj ji rečem, da popravim nevljudnost?« A nič ji ni prišlo na um. Končno se je domislila, da bo govorila o šoli. Vprašala jo je:

»Ali si znala računsko nalogo? Jaz sem jo gotovo napačno naredila.« Anica je postala zgovornejša. V računstvu je bila odlična in preden sta stopili v razred, je pozabila na Metkino neprijazno pripombo.

»Počakaj me po šoli!« ji je rekla Metka. »Pojdeva skupaj domov.«

»Samo pohiti, moram hitro domov, da skuham kosilo za bratce.«

Odslej je Metka večkrat obiskala Anico in ji pomagala pri gospodinjskem delu. Njen dom je bil tako prazen brez mame.

Nekaj dni pred prazniki je Metka vprašala mamo, koliko stane šolski predpasnik.

»Saj ga imaš,« je odgovorila mama.

»Veš, rada bi ga podarila Anici, njen je prekratek in se trga.«

Mama je bila ganjena in je rekla: »Prav, Metka, če imaš dovolj denarja prihranjenega, bova kupili.«

Po tem nakupu je Metki ostalo še toliko, da je nabavila darilo za starše in za bratca, le za jelkine okraske ni ostalo ničesar.

Prišel je večer, ko so zagorele svečke na jelki in se je družina zbrala ob njej. Tudi Anica je prišla in zažarele so ji oči od veselja in pre-

senečenja, ko je zagledala med vejami zavojček s svojim imenom. Kar verjeti ni mogla. Nemo je odvila pišan papir in zagledala lep, nov predpasnik. Z ganjenimi očmi je pogledala Metko, ki jo je presrečna opazovala. »Hvala, Metka, hvala!« Skoraj ni mogla govoriti, tako je bila ganjena. Prisrčno sta se objeli.

Med vejami božičnega drevesca se je blestelo Metkino lepo dejanje, česar nihče razen nje ni mogel videti. Bila je to njena in mamina skrivnost, ki jo je osrečavala, čeprav letos jelka ni imela novih zlatih kroglic in srebrnih okraskov.

Kotiček za najmlajše

Vera Poljšak

Ilustr.: Magda Tavčar

POISKALA STA
OSTRIGLA STA
KOS LEPENKE.

JE NANJO NARISALA
PA JE NAPISAL

PODARILA

VOŠČILO STA

HIŠICE

SAMO DVE HIŠICI STA POPOLNAMA ENAKI, KATERI DVE?

Danilo Gorinšek

Ilustr.: Jelka Reichman

KDO JE TO?

Hud je cvilež,
rogovilež,
z nogo brca,
z roko krca,
vmes se muza,
palček cuza,
piska, vriska,
pest že stiska,
če se dá, že
figo kaže —
več pa treba znati ni,
če v plencah pob leži!

Kako je Jovo prelisičil orjake

(PO BOSANSKI LJUDSKI PRIPOVEDKI)

V bližini nekega gradu je stal mlin na vodo. V ta mlin so prinašali mlet žito samo velikani. Tako so pripovedovali ljudje. Nihče drug si ni upal prestopiti praga tega mlina. Zato so bile vse poti okrog mlina preraščene s travo in plevelom. Neki revež, Jovo po imenu, je sklenil, da bo le šel v mlin in da si bo zmlél žito kar sam. Žena ga je na vse mogoče načine odvracala od te zamisli, češ da bi lahko bila ta pot zanj pogubna, on pa jo je zavrnil:

»Tja pojdem! Kar bo, bo! Če bom sam zmlél žito ter se vrnil živ, bom prinesel domov nekaj več zmlétega, ker mi ne bo treba plačati mletvine.«

Nato si je optal na hrbet bisago, nabito polno koruznega, kakor zlato rumenega zrnja. Ko je stopil v mlin, je pri priči vsul v koš zrnje in pognal veliko mlinsko kolo. Sédel je in čakal. Tedaj je stopil v mlin orjak, visok, čokat, močan, nenavadnega mračnega obraza, strašnih oči, kosmat kakor medved. Ustopil se je pred Jova, ki je trepetal kakor miška v mačjih krempljih, ga grdo pogledal in se zadril:

»Kako si drzneš, adžo*, stopiti v naš mlin?«

Ubogi Jovo je komaj zajel sapo in mu odgovoril:

»Zakaj ne bi smel tudi jaz, revež, zmléti tu nekaj žita za svoje lačne otroke?«

»Če misliš, da smeš tudi ti tu mletiti,« ga je zavrnil orjak, »morava pač

ugotoviti, kdo je močnejši, ti ali jaz!« Tako je rekel in z desno roko tako pritisnil mlinski kamen, da je obstal ter se ni mogel več vrteti. Pri tem je, spričo močnega pritiska, kanilo iz koruznega zrna nekaj kapljic vode. Orjak je zabrundal:

»No, poglejmo zdaj, koliko kapljic boš iz koruznega zrnja iztisnil ti!«

Jovo se je bliskovito domislil, kako bo ukanil orjaka. Precejšen kos prav mladega sira, ki ga je bil vtaknil za pas, ko je bil odšel z doma, da bi ga pomalical, je skrivaj hkrati s koruznim zrnjem spustil pod mlinski kamen. Kamen se je zavrtel in izpod njega je pricuril več vode, kot nekaj trenutkov prej, ko je bil orjak pritisnil in ustavil kamen.

Ko je orjak videl, koliko vode je priteklo izpod kamna, je ostrmel in vzklíknil:

»Bog pomagaj, adžo, saj si močnejši kot jaz!«

Nekaj trenutkov pozneje je orjak stegnil kazalec desne roke in — rsk! — ga zadril v neko desko, jo predrl in kazalec je pogledal skozi luknjo.

Ko je Jovo videl tolikšno orjakovo moč, je vzdihnil: »Mati moja, le kako se bom izmazal?!«

Orjak je spregovoril:

»No, želel bi videti, kako boš ti s prstom preluknjaj katero od teh desak!«

»Izbral si bom najtršo desko,« je dejal Jovo in tuhtal, kako bi preslepil orjaka. Na svojo srečo je v neki deski uzrl grčo, ki se je bila tako izsušila, da bi danes, jutri kar sama

izpadla. Približal se je deski, se s kazalcem dotaknil grče, grča je zletela iz luknje, on pa je v luknji obračal kazalec, kakor da je vrtal v deski luknjo.

Orjaka, ki je to videl, je spreletel tak strah, da so mu klecnila kolena. Ves pretresen je zavpil:

»Adžo, adžo, Bog pomagaj, saj si prav zares močnejši kot jaz!«

Ko je spoznal, da ga domnevni silak ne namerava ubiti ali mu storiti kaj žalega, se je približal debeli deski in se ni, pa se ni mogel dovolj načuditi moči domnevnega silaka. No, orjak si je kmalu od strahu opomogel in predlagal:

»Kaj meniš, adžo, ali se ne bi še malce spoprijela ter videla, kdo bo koga močnejše pritisnil?«

»Zakaj pa ne,« je privolil Jovo, potihoma pa je vzdihoval: »Mati moja, kakšna smola, kakšna peklenska smola!« Zdajci mu preblisne možgane rešilna misel. Urno pobere majhno deščico, orjaku pa vsili dolg kol, s katerim so bržkone nekdanji mlinarji zapirali strešno odprtino, skozi katero se je sukljal dim. Kol je imel na koncu dva zakrivljena roglja.

»Jaz sem močnejši, zato lopni najprej ti po meni s temle celikim kolom, jaz pa bom tebe s tole deščico,« je Jovo predložil orjaku.

Orjak je visoko dvignil kol, hotel je Jova dokončno dotolči, kol pa se je z rogljem ujel v neko bruno pod stropom... Medtem je Jovo z deščico neusmiljeno mlatil velikana zdaj po levem, zdaj po desnem licu. Orjak se je kaj kmalu naveličal krepkih klofut ter je proseče vzklíknil:

»Adžo, za božjo voljo, nehaj že!«

Jovo ga je uslišal in nehal mlatiti, orjak pa nikakor ni hotel popustiti, marveč mu je znova predložil:

»Kaj praviš, adžo, ali se ne bi spoprijela še enkrat, vendar ne v mlinu. Stopiva ven. Jaz bom vzél tisto tvojo vražjo deščico, ti pa vzemi tale kol, ker si močnejši!«

»Prav rad,« je privolil Jovo, v mislih pa se je vprašal: »Mati moja, le kako bi se rešil te pošasti?« Tedajci mu šine v možgane odrešilna mi-

sel... Strelovito pograbi veliki kol ter zamahne in krepko sune orjaka zdaj v prsi, zdaj v trebuh — vselej tedaj, kadar se je orjak skušal približati se mu in mu jo prisoliti z deščico,

* Adžo — boter, stric

da bi mu bil tako vrnil vsaj kako klofuto.

Orjak se je prestrašil, da ga bo Jovo ubil, če se bo še spoprijemal z njim, in je opustil sleherno misel na nadaljnji dvoboj. A kaj ko pa je prišlo nad Jova nekaj še neprimerno hujšega! Orjak je namreč prisilil Jova, da je šel — ne z vrečo zmlete koruze domov — pač pa z njim na njegov dom...

»Dva brata imam,« mu je povedal orjak, »enega, ki je mlajši, in enega, ki je starejši kot jaz. Neznansko prijetno bi jima bilo spoznati takšnega silaka, kakršnen si ti!«

Jovo bi se bil kajpada rad izmuznil in mu ušel, bal pa se je njegove strašne sile. Tako se je zgodilo, da je moral iti z njim. Hodila sta in hodila, dokler nista prišla na neko planjavo, onkraj katere se je pod visoko planino belila velika hiša, pravzaprav trdnjava, domovje treh orjakov. Pospesila sta korak in, ko sta prišla do hiše, je orjak peljal Jova za hišo, kjer je rasla velikanska češnja, prepolna prelepih temno rdečih češenj. Orjak je visoko dvignil desnico in pripognil češnjev vrh ter jel obirati sadeže. Jovo je medtem obiral s spodnjih vej suhe in drobnejše češnje. Ko je orjak opazil, kakšne češnje zoblje Jovo, mu je ponudil svoj vrh in mu rekel:

»Adžo, tiste češnje niso nič kaj prida, primi rajši to vejo in se nazoblji zares dobrih češenj, jaz bom zase pripognil drug vrh.«

Kakor hitro je Jovo prijel za vrh, ga je ta dvignil in zagnal čez visoko drevo kakor vrečico gosjega perja. Orjak pa se ni mogel dovolj načuditi tako vratolomnemu skoku, še bolj pa se je začudil, ko je Jovo privlekel za uho zajca, ki je bil velik kakor jarček, zajca, na katerega je po naključju priletel, ko ga je bila močna češnjeva veja vrgla čez drevo.

»Zlomska strela, adžo, ali ti tako loviš divjad?«

»Dà, tako in nič drugače,« mu je pritrdil Jovo. »Ko sem bil prijel tvoj vrh, sem opazil zajca, ki je pobiral češnje po tleh. Če bi se mu bil poskušal približati, bi me opazil in jo prejkone popihal. In tako sem se, da se ne bi bilo kaj takšnega primerilo, najprej visoko dvignil, nato pa se kakor jastreb spustil na plen in zgrabil zajca za uhlje.«

»Tako mi bog pomagaj, adžo, ti si stokrat močnejši kot jaz!« je vzkliknil orjak v malone smrtnem strahu. Je pa tudi to pot spoznal, da ga Jovo ne namerava ubiti, se ovedel in rekel:

»Adžo, moja brata sta šla na lov, prinesla bosta obilen plen, midva pa lahko medtem tega zajca spečeva in pojeva!«

»Prav rad,« se je Jovo strinjal z njim. Kaj pa naj bi bil drugega storil?

Ko je bil zajec spečen, je orjak dal polovico Jovu, polovico pa je zadržal zase in spet izzval Jova:

»Videla bova, kdo bo prvi pospravil svojo polovico!«

Tako je zinil in stlačil v velikanska usta skoraj vso svojo polovico, zažmeril in jel mleti kosti; ta trenutek je izrabil Jovo in bliskovito potlačil svojo polovico v hlačni žep ter vzkliknil:

»Hej, junak, ali nisi še pojedel?« Orjak ga je pogledal, hrustal kosti, naš Jovo pa se je oblizoval, kakor da je svojo pečenko že pospravil.

»Uh, ali ti tako hitro ješ?« se je začudil orjak.

»Tako je, jaz hitro jem, in, ustrezno svoji moči, lahko veliko pojem!«

Orjak je bil Jova že do grla sit; najrajši bi mu bil svetoval, naj pobere šila in kopita ter jo mahne domov. A kako bi potem prepričal

brata, da je srečal človeka, ki je bil močan kakor grom in gibčen kakor veter? Prisiljen je bil, zatorej, povabiti Jova v hišo. Velel mu je, naj sede. Počasi se je že tihotapil v hišo mrak. Tedajci je zunaj nekaj zagrnelo: bu-u-m. In še enkrat: bu-u-m. Kakor da je dvakrat zaporedoma v goro udaril grom.

»Kdo tako močno trka?« je Jovo nedolžno vprašal orjaka, kakor da se ni grmenju prav nič začudil.

»Nihče ne trka. To sta moja brata, ki sta se vrnila z lova, tisti dvakratni grom pa sta povzročila buzdovana*, ki sta ju brata na dvorišču zagnala na tla,« ga je poučil orjak.

Brata sta vstopila. Bila sta strašna, razkuštrana kakor njun brat. Stopila sta k ognjišču in jela peči in goltati komaj na pol pečeno divjačino. Orjak jima je pripovedoval o Jovu, o njegovi orjaški moči, neverjetni okretnosti in hitrici. Brata sta molčala in škripala z zobmi. Nato so

* Buzdovan — kij

se vsi trije orjaki umaknili na dvorišče.

»Ti počakaj tukaj, dokler se ne vrnemo!« je srednje stari orjak velel Jovu. Jovo je prikimal, je pa urno smuknil k vratom in prislonil uho.

Bratje so sicer šepetali, a njihov šepet je bil vse prej ko šepet. Prvi je spregovoril najstarejši:

»Pazita dobro, kam bo legel. Opolnoči bomo vsi trije vstali in vzeli v roke buzdovane. Vsak ga bo z buzdovanom pošteno upilil!«

Jovo, ki je napeto poslušal ter ni niti najnepomembnejše besedice preslišal, je nekaj trenutkov pred polnočjo vstal in privlekel še precej velik hlod, ki je stal ob ognjišču, ga zvalil na prostor, kjer je prej sam ležal, in ga pokril z odejo. Nato se je ulegel pod veliko mizo... Orjaki so komaj pričakali polnočno uro. Natančno opolnoči je najstarejši pgrabil buzdovan, ki ga je bil privlekel z dvorišča, ter silovito lopnil po hlođu. Prepričan je bil, da je svoje delo pošteno opravil, saj se je hlod prevalil.

»Uh, ali sem ga kresnil, vsa rebra sem mu polomil!« se je pobahal orjak, ko je stopil k bratoma, in se gromko zakrohotal.

Drugi je bil na vrsti srednje stari brat, ki je prav tako užgal domnevne silaka čez hrbet in se pred bratom postavil:

»Tudi jaz sem ga vražje usekal, vse kosti sem mu zmlel!«

Naposled je še najmlajši brat pograbil kij in strahovito mahnil po hlođu, se vrnil k bratoma in menil:

»Zdaj, ko smo ga tako pošteno zdelali, lahko mirno spimo, saj je mrtev in nam ne more več škodovati.«

Orjaki so navsezgodaj skoraj pred svitom vstali in dobre volje posedli okrog ognjišča. Tedajci pa — glej! — se je izpod odeje izmotal in se jim pridružil naš — Jovo... Orjaki so ostrmeli. Saj bi moral biti mrtev, on pa je kar se da — živ in vesel! Trajalo je nekaj časa, da so prišli do sape. Tedaj se je oglasil srednje stari orjak:

»No, adžo, kako si kaj spal?«

»Bogpomagaj, ne najboljše. Nekakšna vražja bolha se je spravila nadme in me zlomsko pičila!«

Orjaki so z odprtimi usti zazijali vanj... »Njemu so bili potemtakem naši strašni udarci z buzdovanom nedolžni — boljši piki!« so se potihoma čudili.

Ko se je dodobra zdanilo, so se orjaki dvignili.

»Metali bomo buzdovan, videli bomo, kdo ga bo vrgel dlje!« je predlagal najstarejši orjak. »Glej, adžo, tu imamo štiri kije, izberi si poljubnega!«

»Jaz bom vzel najtežjega,« je zinil Jovo in v strahu premišljeval, kako se bo izmazal. Buzdovani so namreč bili velikanski.

»Ti si vzemi največjega, tisti je najtežji,« mu je velel najmlajši orjak.

»Zakaj ne bi nesel vseh štirih na dvorišče — jaz?« je junačil Jovo.

»To pa ne, nikakor ne! Bomo rajši mi nesli tudi tvoj kij!«

Jovu je bilo jasno, da ne bi mogel buzdovana niti premakniti, kaj šele nesti.

Orjaki in za njimi Jovo so prišli na torišče, kjer so se orjaki po navadi urili v metanju buzdovanov. Postavili so buzdovan pred Jova. Jovo ga je malo potipal, da bi ugotovil, ali ga bo lahko vsaj privzdignil. Buzdovan pa — kakor da je bil prikovan k zemlji. Tedaj je dejal:

»Vrzite buzdovan najprej vi trije, da bom videl, kako daleč lahko vržete!«

Orjaki so prav lahko dvignili težke buzdovane in jih, drug za drugim, zalučali daleč tja proti nekemu visokemu stolpu.

Jovo je prijel za buzdovan in jih vprašal:

»Ali je tisti stolp trd in odporen?«

»Počemu to vprašuješ?«

»Moj buzdovan bo treščil naravnost v stolp!«

»Za božjo voljo,« so vzkliknili vsi trije v en glas, »to je stolp našega carja! Nikar ne, usmili se nas! Car bi nas ubil!«

»Požvižgam se na vašega carja!« se je Jovo razkoračil in malo močnejše poprijel za buzdovan.

»Milost, milost! Ni treba metati buzdovana! Saj dobro vemo, da ti lahko dlje vržeš.«

Jovo je bil presrečen, da jo je tako poceni izvozil, in jim je predložil:

»Če želite, bom vašemu carju vzel glavo!«

»Nikar ne, za božjo voljo, on ima tri sinove. Strašno bi se maščevali, pobili bi nas kakor nadležne ščurke. Ti kaj pojdi domov, vzemi v naši hiši, karkoli si poželiš, in odnesi s seboj!«

Jovo si je nato nabral toliko dobrot, da je tovor komaj komaj nosil.

Tako je Jovo premagal in s pametjo pretental telesno moč treh orjakov.

INDUSTRIJSKI OBRATI NA TRŽAŠKEM — Pod Ščedno že dolgo vrsto let obratuje železarna Italsider. Do železarne pripeljejo z ladjami železno rudo in premog. V visokih plavžih talijo železno rudo in jo predelujejo v kakovostno lito železo.

INDUSTRIJSKI OBRATI NA TRŽAŠKEM — Nad Ricmanji drobijo v velikem kamnolomu apnenec in lapor. Zdrobljeni kamen speljejo po več kilometrov dolgi žičnici do velike cementarne Italcementi. V visokih pečeh predelujejo kamen v cement.

INDUSTRIJSKI OBRATI NA TRŽAŠKEM — Obsežno industrijsko področje sega od Sv. Sobote do Domja in Žavelj. Na tej veliki površini so po drugi svetovni vojni zgradili več majhnih in tudi nekaj večjih tovarn. Pomembna je zlasti tovarna stekla Vetrobela, ki proizvaja šipe.

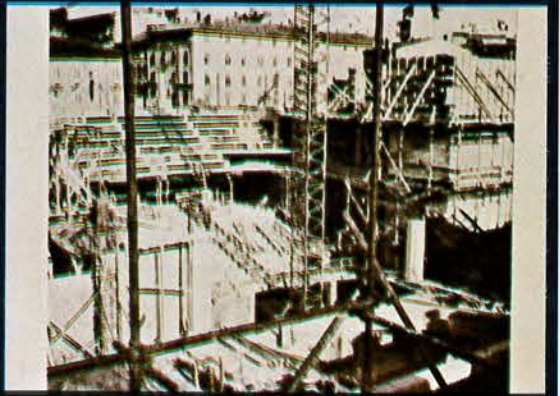
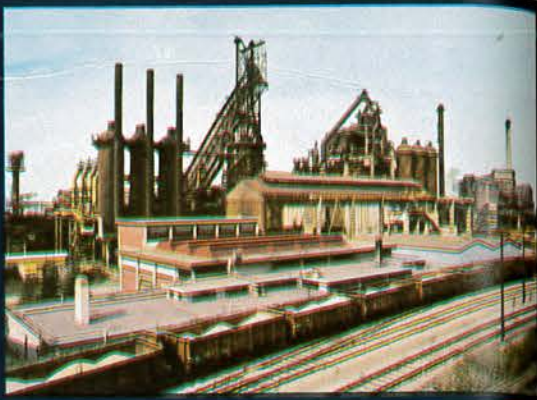
INDUSTRIJSKI OBRATI NA TRŽAŠKEM — Zadnja leta je ladjedelniška industrija na Tržaškem precej opešala. Sedaj obratuje le še nekaj manjših ladjedelnic. Na sliki: ladjedelnica Navalgiuliano v Trstu.

INDUSTRIJSKI OBRATI NA TRŽAŠKEM — Južno od Boljunca se razprostira obsežna tovarna velikih motorjev (Grandi Motori). Zgradili so jo pred petimi leti in je pravi velikan. Proizvaja ladijske motorje. Je povezana z železniško progo. Zaposluje več kot 2500 delavcev in uradnikov.

INDUSTRIJSKI OBRATI NA TRŽAŠKEM — V veliki tržaški ladjedelnici Sv. Marka ne gradijo več ladij. Sedaj so ladjedelnico preuredili v tovarno mostov in žerjavov.

INDUSTRIJSKI OBRATI NA TRŽAŠKEM — Blizu Timave pri Štivanu je tovarna papirja in celuloze "Cartiere del Timavo". V veliki hali obratuje orjaški stroj, ki nenehno na dolg valj navija proizvedeni papir. V tovarno dovažajo predvsem z ladjami ogromne količine lesa iz Romunije, Avstrije, Sovjetske zveze, Finske in Jugoslavije.

INDUSTRIJSKI OBRATI NA TRŽAŠKEM — Na industrijskem področju obratuje tudi tobačna tovarna "Manifattura tabacchi". Industrijsko področje je povezano s cestnim omrežjem, z železniško progo in ima lastno luko.

NARODNI DOM V TRSTU — Narodni dom je postal središče prosvetne dejavnosti tržaških Slovencev. V veliki palači so bili gledališče, Slavjanska čitalnica, Dramatično društvo, Glasbena matica, Planinsko društvo, Akademsko društvo Balkan, Delavsko podporno društvo, uradni prostori Tržaške posojilnice in hranilnice, kavarna, restavracija, hotel Balkan in do leta 1914 tudi tiskarna slovenskega dnevnika "Edinost".

NARODNI DOM V TRSTU — Kmalu potem so fašisti spravili v težave slovenski denarni zavod, ki je bil lastnik Narodnega doma. Požgano poslopje so drugi odkupili in ga v celoti preuredili v hotel. Kadar greš mimo hotela Regina v ulici Filzi 14, vedi, da je bil nekoč v tej palači Narodni dom.

KULTURNI DOM V TRSTU — S podpisom spomenice o soglasju med Italijo in Jugoslavijo 1954. leta, se je italijanska vlada obvezala, da prispeva 500 milijonov lir za gradnjo novega doma v Trstu. S tem nam je bila delno plačana škoda, ki so jo povzročili fašisti s požigom Narodnega doma. Z denarnim nakazilom italijanske vlade in s prostovoljnimi prispevki Slovencev, se je pričela gradnja Kulturnega doma.

KULTURNI DOM V TRSTU — Načrte za poslopje je naredil tržaški rojak arhitekt Edo Mihevc. V poslopiju so gledališka dvorana z balkonom in 550 sedeži in velikim vrtljivim odrom, tri foyerji, mala dvorana, okrepčevalnica in upravni in delovni prostori za igralce. V notranjosti so lepa stopnišča, lestenci, emajlirane pečnice, lesene obloge in slike.

NARODNI DOM V TRSTU — Že v začetku tega stoletja smo Slovenci hrepeneli po lastnem prosvetnem domu v središču Trsta. To željo je uresničil slovenski bančni zavod Tržaška posojilnica in hranilnica, ko je leta 1904 dal zgraditi Narodni dom.

NARODNI DOM V TRSTU — Kmalu po prvi svetovni vojni so v Italiji prišli na oblast fašisti. Fašistom je bil naš Narodni dom trn v peti. Zato so ga pri belem dnevu in ob prisotnosti orožnikov zažgali. To se je zgodilo 13. julija 1920.

KULTURNI DOM V TRSTU — Po drugi svetovni vojni smo si Slovenci prizadevali, da znova zgradimo v Trstu velik prosvetni dom. V ta namen je bil leta 1951 ustanovljen Odbor za gradnjo Kulturnega doma. Odbor je pozval za pomoč vse Slovence v Trstu, zamejstvu, v matični domovini in slovenske izseljence v Ameriki in drugod po svetu. Kulturni dom so sklenili postaviti v ulici Petronio, kjer je bila opuščena tovarna.

KULTURNI DOM V TRSTU — 5. decembra 1964 je bila svečana otvoritev Kulturnega doma z bogatim kulturno glasbenim sporedom in govori. Od tedaj se v Kulturnem domu razvija prosvetno življenje in družabnost tržaških Slovencev. Otroci zahajajo v Kulturni dom tedaj, kadar Stalno slovensko gledališče uprizarja zanje mladinske igre, ali priraja pustna rajanja.

Danilo Gorinšek

Zimska

Le zakaj pozimi pade
sneg na polja in livade,
na dolino in gričevje,
na grmovje in na drevje?

I, tedaj so pač topoli,
hrasti in kostanji goli,
lipe, breze drevenijo,
gole veje jim drhtijo!

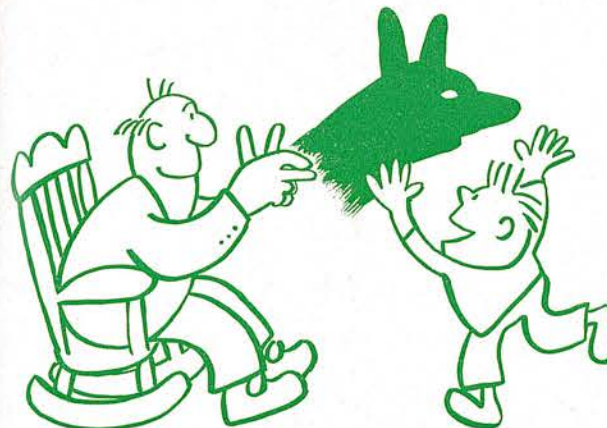
In zato se zimi smili
golo drevje — mraz vanj sili,
pa snega z neba nameče,
drevje v topel plašč obleče ...

Ilustr.: Jelka Reichman

Valentin Polanšek

Z DEDKOM NA LOV

Sredi zime
lovimo divjadi,
ob dolgih večerih
to delamo radi.
Pa ne zunaj
v naravi ledeni,
le v kuhinji in sobi
na durih in steni
ob topli lenobi.
S senco prstov
ded žival naredi —
in kdor jo lovi,
divjad mu zbeži.
Poskusi še ti!

Ilustr.: Božo Kos

Utrinki iz sedanjosti

Sodobno raziskovanje Antarktike

Večina ljudi gre na pot z nahrbtnikom zato, ker jim je to všeč, ker je hoja pač njihov konjiček. Pingvin, ki ga vidite na enem od posnetkov, pa ima mnogo bolj odgovorno nalogo.

V živahnem nahrbtniku, ki ga nosi, je namesto suhih, toplih nogavic in hrane radijski oddajnik. Le-ta namreč sproti poroča o krvnem pritisku in bitju srca te antarktične ptice, srebrna ovratnica pa avtomatično jemlje majhne vzorce krvi.

Pri tem poskusu pošilja oddajnik podatke znanstvenikom na bližnjo raziskovalno postajo na Antarktiki. Zdravniki in biologi namreč upajo, da bodo zvedeli, kako se ptiči potaplajo in kako plavajo v ledenih vodah Antarktike. Po nekaj dneh so pingvinu seveda odvzeli nahrbtnik in pingvina nepoškodovanega izpustili na prostost.

Sodobna oprema, kakršna je takle oddajnik omogoča znanstvenikom preučevanje obnašanja živali. Pred iznajdbo drobnih elektronskih naprav so morali zbirati podatke v glavnem pri ujetih živalih in z opazovanjem živali na prostem.

Ujetniki pa se seveda ne obnašajo vedno tako kot njihovi sorodniki v divjini. Divje živali pa tudi ne čakajo, da bi prišli ljudje s svojimi beleškami. Navajene so, da pač plavajo, letijo, plezajo ali stečejo proč in človek jim le težko sledi.

Razvoj tehnike je znanstvenikom omogočil, da opazujejo živali od daleč. Znanje in podatki, ki jih s takim opazovanjem dobijo, pomagajo tako človeku kot tudi živalim.

Na Antarktiki je kar precej raziskovalnih postaj. Mnoge med njimi so mednarodne. S preučevanjem pingvinov in mrožev hočejo znanstveniki dognati, kako te živali uravnava svojo telesno toploto. Med svojim preučevanjem so na primer odkrili skoraj mikroskopsko majhnega mesojedca, ki lahko preživi tudi najbolj strupen mraz, ko se živo srebro v termometru spusti do 70 stopinj pod ničlo. In to na vseh stopnjah svojega razvoja: kot jajčece, kot ličinka in kot odraslo bitje. Nekateri biologi, ki so ga

podrobneje preučevali, trdijo, da leži skrivnost v naravnem »antifreezu«. V njegovi krvi so namreč odkrili visok odstotek glicerola. Glicerol pa je snov, ki ima zelo nizko ledišče.

Poleg biologov so na antarktičnih raziskovalnih postajah še številni drugi znanstveniki, ki preučujejo ledenike, podnebje, raziskujejo tla itd.

Danilo Gorinšek

Ilustr.: Božo Kos

Anka - neugnanka

So razne Anke: navadne Anke, Anke-zaspanke, Anke-razcapanke, Anke-neugnanke in drugih je na pretek. Naša Anka je Anka-neugnanka. Neugnanka je pa zato, ker je ne uženeta ne očka, ne mamica ne bratec in ne sestrica. Še njen medvedek ne. Ta še celo ne, ker mu je život ves iz blaga, namesto oči pa ima samo dva steklena gumba. Še brundati ne more, ker je pač samo igračka.

Kdo torej lahko sploh še užene Anko-neugnanko?

Naj povem: podnevi, kot sem že povedal, je ne užene ne očka ne mamica ne bratec in ne sestrica, pač pa jo užene ponoči — spanček! Ta pride k njej vsak večer, čisto potihem se splazi do nje, da ga Anka-neugnanka ne sliši, z obema rokama ji zakrije oči, nato jo pa odpelje v čudovit kraj, ki mu pravijo Spančevo...

Anka-neugnanka mu sicer sledi, vendar ne bi bila Anka-neugnanka, če se ne bi še takrat upirala in kli-

cala mamo, da pobedi ob njeni postelji, dokler ne zaspí. Nato seveda zaspí, ob njej pa kmalu tudi mamica. Saj je na moč utrujena od dela.

In Anki-neugnanki se potem sanja o vsem mogočem, mamici pa le o Anki-neugnanki. Zakaj vse mamice mislijo podnevi in ponoči le na svoje otroke...

POTOVANJE V ŽELEZNO DOBO — Približno petdeset kilometrov daleč od danskega glavnega mesta Kjobenhaven je danski zgodovinsko-arheološki raziskovalni center dal zgraditi vas, kakršne naj bi bile vasi v železni dobi. Sem prihajajo učenci iz različnih danskih šol in preživijo nekaj dni tako, kot so živeli naši predniki. Sami si kuhajo na ognjiščih iz kamna, poskušajo tkati, izdelujejo lončeno posodo in lahko tudi orjejo z lesenim ralom. Tako se učenci malo za šalo in malo zares, mimogrede naučijo zgodovino.

NAJMOČNEJŠI LEDOLOMILEC — Ladjo »Arktik« so zgradili v Leningradu in je naj-

močnejši ledolomilec na svetu na atomski pogon. Dolg je 148, širok pa 30 metrov. Atomske energetske naprave omogočajo ladji plovbo, brez vmesnih pristankov v pristaniščih. Člani posadke imajo na ledolomilcu na razpolago telovadnico, plavalni bazen, kinodvorano in razne druge prostore za počitek in rekreacijo. Z novim atomskim ledolomilcem bodo hitreje čistili zaledenelo morje in tako podaljšali zimsko plovbo na arktičnih morskih poteh.

POGUMNI LETALCI — Že od nekdaj si je človek želel, da bi se lahko odlepil od tal in poletel kot ptica. V današnji dobi nadzvočnih letal seveda to niso več sanje, saj lahko človek leti mnogo višje in hitreje kot ptice. Pa vendar, letala so letala. Čisto nekaj drugega pa je, če lahko poletiš brez motorja samo s pomočjo svojih rok in vetra. V Kaliforniji, v Združenih državah, se vsako leto zbere kar precej pristašev tega lepega, a kar precej nevarnega športa. Na sliki vidite, da se leteči zmaji v 85. letih niso dosti spremenili. Prvi je s takim zmajem leta 1890 poletel nemški inženir Otto Lilienthal in bila je prava senzacija. Šport se je hitro razširil in vsako leto prirerejajo tekmovanja. Letos poleti so se s takimi zmajmi spuščali z vrha Triglava do Aljaževega doma v Vratih.

Jože Snoj:

AVTO MOTO MRAVLJE

Mladinski roman, v zbirki Cicibanova knjižnica izdala založba Mladinska knjiga v Ljubljani, 1975, 134 strani.

Mladinski roman »Avto moto mravlje« je v slovenski književnosti povsem nekaj novega, tako po vsebini kot po obliki. V romanu nastopita dva fanta, ki stečeta za psom čez travnik, in vsi trije postajajo v daljavi vse manjši. Slednjič se pomanjšajo na velikost mravelj. Takšni padejo v pravo pravcato mravljinčje kraljestvo, v docela urejen svet s kraljico Mravljinco Mravljinjo VIII., policijo, prometom, opozicijo, vsakršnimi javnimi in poljavnimi službami, med njimi tudi z literarno službo v podobi »uradnega« pisatelja Mravljeva. Junaki spoznavajo ta mravljinčji svet podolgem in počez, odkrivajo ga s svojimi otroškimi možgani in očmi, se zdaj bolj, zdaj spet manj spretno znajdejo v njem, preživijo pa vse njegove čeri in pasti ter se, na koncu, seveda srečno vrnejo na travnik pred domačo hišo, kjer so bili začeli s svojim »pomanjševalnim tednom«.

Mladi bralci bodo nemara najbolj uživali v napeti, skoraj kriminalni zgodbi, ki se hitro razvija v mravljinčjem svetu s samimi takšnimi sestavinami, ki jih dobro poznamo iz navadnega, vsakdanjega okolja, z ulice, iz

domačega stanovanja, s televizije in so seveda vtakane v fantastični živalski svet. Snojev jezik je zelo gibek, bogat in sodoben. Knjigo je ilustrirala Melita Vovk-Stih.

Kristina Brenkova:

SREBRNA RAČKA, ZLATA RAČKA

Pravljčna povest, v zbirki Deteljica izdala založba Mladinska knjiga v Ljubljani, 1975, 108 strani.

Razgibana domišljajska zgodba o srebrni rački, ki hoče postati zlata, je gotovo eno najlepših del priljubljene mladinske pisateljice Kristine Brenkove. V prozih pripovedih je zajemala snov za dolgo vrsto pripovedi, ki jih je napisala za otroke, pretežno iz spominov na svojo otroštvo in na otroštvo lastnih otrok. Srebrno račko pa je ustvarila iz čiste fantazije. Iz podobne fantazijske snovi sta tudi njeni pravljčni povesti Deklica Delfina in lisica Zvitorepka. Srebrna račka, ki hoče postati zlata, si izbere za svojega sopotnika dečka Matica. Na poti se srečujeta s pravljčnimi bitji, ljudmi in živalmi. Velika želja pa se rački izpolni na vrhu bele gore, kjer se je pasel Zlatorog. »Matic je pomislil na prelepega zlatoroga, ki sta ga videla z mamo v izložbenem oknu na Ve-

likem trgu, kjer prodajajo kipce.« Zlatorog je račko pozlatil. Kmalu potem pa se je Matic prebudil iz lepega sna.

Knjigo je ilustrirala Marlenka Stupica.

Robert Louis Stevenson:

OTOK ZAKLADOV

Povest, v zbirki Biseri izdala založba Mladinska knjiga v Ljubljani, 1975, 206 strani.

Slavni pisatelj Jules Verne je dejal, da je to najbolj zanimiva angleška knjiga, ki jo je kdaj bral, Jack London pa je sodil, da bo

Stevensonov Otok zakladov ostal za vedno klasično delo tako kot Robinzon Kruzoe. Delo je romantično, polno poleta, svežine, navivnosti in napetosti. Vsaka stran v tej knjigi bralca preseneča, napetost dejanja, ki ga pisatelj razvija, je z vsakim odstavkom večja, vse polno je pustolovščin, skritih zakladov, brodolomov, vendar je hkrati vse to resnična besedna umetnost. Zato imenujejo Stevensona po vsej pravici največjega umetnika pustolovske romantične literature. Taka je tudi povest Otok zakladov, ki je prvič izšla leta 1883. Knjigo je za slovensko izdajo ilustriral Aco Maver.

Vse tri knjige dobite v Tržaški knjigarni.

Filatelija

Helena Magajna

Zadnje letošnje izdaje

Ob državnem prazniku 29. novembra je jugoslovanska pošta izdala v okviru tematične Umetnost v Jugoslaviji lepo serijo znamk pod naslovom Socialno slikarstvo. Serijo sestavlja šest znamk za 1.20, 2.10, 3.20, 5.00, 6.00 in 8.00 din. Znamke ponazarjajo slike iz življenja delovnega človeka znanih jugoslovanskih umetnikov. Slovence zastopa na znamki za 5.00 din slikar Tone Kralj, eden najvidnejših predstavnikov slovenskega ekspresionizma med obema vojnama. Tone Kralj se je rodil 1900 leta v Zagorici pri Dobrepoljah. Slikanja se je najprej učil pri bratu Francetu, potem pa nadaljeval študij v Pragi, Benetkah, Rimu in Ljubljani. Njegove umetnine krasijo številne cerkve. Pri nas je poslikal cerkvico na Katinari, cerkev na Oslavju pri Gorici in na Višarjih.

Kot zadnja izdaja v letošnjem letu je v Jugoslaviji 10. decembra izšla serija treh znamk po 1.20, 3.20 in 8.00 din za evropsko leto varstva arhitektonske dediščine. Na znamkah so prikazane Dioklecijanova palača v Splitu iz leta 305, hiša v Ohridu iz 18. stoletja in samostan ter cerkev na Kosovem iz leta 1321.

NOVE IZDAJE V ITALIJI

Kot vsako leto je italijanska poštna uprava tudi letos 7. decembra praznovala dan

znamke. Ministrstvo je med dijaki srednjih šol razpisalo natečaj za risbe »V svetu pravljic«. Izbrali so tri, ki sedaj krasijo znamke za 70, 100 in 150 lir. Risbe prikazujejo dečke na konju, deklico v gozdu in pravljичne vile.

Izšle so tri znamke za 70 lir, ki spadajo v serijo italijanskih znamenitih vodnjakov. Izšla je tudi znamka za 100 lir posvečena Salviju D'Acquistu.

Letošnjo božično serijo sestavljajo tri znamke za 70, 100 in 150 lir z nabožno tematiko.

NOVE IZDAJE V AVSTRIJI

Izšla je olimpijska serija štirih znamk za 70 grošev, 2, 2.50 in 4 šilinge z dodatno vrednostjo, ki prikazujejo zimske športne discipline: drsanje na ledu, smučarski tek, enosedežni bob in biatlon.

Ob 200-letnici Ljudskega gledališča v Salzburgu je izšla znamka za 1.50 šilinga; ob

75-letnici Dunajskih simfonikov znamka za 2.50 šil.; ob 150-letnici rojstva Johana Straussa znamka za 4 šilinge; znamka za 2 šil. ob 50-letnici smrti Heinricha Angelija; znamka za 2.50 šil. ob priliki prvenstva v

judu na Dunaju. Izdali so še znamko za 4 šilinge z dodatno vrednostjo 2 šil. ob 125-letnici prve avstrijske znamke, znamko za 2 šil. ob 50-letnici delavskega varčevanja in božično znamko za 2 šilinga.

Gremo v gledališče

Adrijan Rustja

Klaus Eidam: Ostržkove dogodivščine

Ni otroka, ki ne bi poznal Ostržka, to privlačno zgodbo lesene lutke, ki vedno privlačuje mlade in tudi starejše bralce. Ostržkov stvaritelj Carlo Collodi, čigar pravo ime je Carlo Lorenzini, se je rodil 1826. leta v Firencah, kjer je tudi umrl 1890. leta. Po poklicu je bil časnikar, pisatelj in dramatik. Napisal je nekaj posrečenih odrskih del in romanov, a najbolj se je proslavil s pisateljevanjem za otroke. Znani so njegovi »Racconti delle Fate«, »Giannettino« in »Minnuzzolo«. Od julija 1881 do januarja 1883 pa je v »Giornale per i bambini« začel objavljati zanimivo otroško zgodbo o Pinocchiju - Ostržku. Zgodba je doživela nepričakovan uspeh, kakršnega Collodi ni več dosegel s svojimi poznejšimi deli »Storie allegre«.

Pinocchio - Ostržek sodi med najpriljubljenejšo otroško literaturo. Preveden je v najrazličnejše jezike in doživel je filmske, odrske in televizijske realizacije. Pred leti je tudi naše poklicno gledališče hotelo uprizoriti to priljubljeno »zgodbo«, vendar je načrt ostal v predalu, ker je razpoložljiva dramatisacija zahtevala preveliko število igralcev in sredstev.

Pred kratkim je italijanska televizija odajala, sicer nerazumljivo zakaj v večernih urah, nadaljevanko o Pinocchiju, ki jo je režiral znani režiser Luigi Comencini. Tudi ta realizacija, čeprav po razpostavi dogodkov precej verna Collodijevemu tekstu, si je dovoljevala razne novotarije. Televizija in film imata kajpak že zaradi vsestranske tehnike možnost, da se lotita tako obširnih tem.

»Primorsko Dramsko Gledališče« iz Nove Gorice je v lanskim sezoni uprizorilo »Ostržkove dogodivščine« v predelavi Klause Eida-

ma. Dramatisacija upošteva le nekaj ključnih prizorov Collodijevega Pinocchia, predvsem tiste, ki ne zahtevajo prevelikega števila igralcev in so tehnično manj zahtevni. Izognila se je tudi prizorom s Plavolaso Vilo. Avtorju je šlo za to, da Ostržek sam spozna, da brez znanja, ki si ga človek pridobi z učenjem, ne more nikamor, da brez knjig in šole postaja vedno večji osel.

In to je bil končno — dragi otroci — tudi naš namen!

Šolske reforme izpopolnjujejo, poglobljajo in izboljšujejo učne sisteme, bilo pa bi preneumno misliti, da se bo »enkrat« človek že rodil z doktorskim naslovom. Učene je včasih težavno, zahteva zbranost, marljivost, požrtvovalnost — a brez tega ne gre. Brez učenja bi ostali neumne lutke, ki jih pametnejši vrtijo po mili volji.

Šport

Ivan Furlanič - Mario Šušteršič

VESELO NA SNEG

Smučarska sezona je pred nami. Mnogi od vas boste letos prvič videli sneg, oziroma boste prvič stopili na smuči kot začetniki. Prav gotovo ste že slišali, kako je treba začeti: o razgibalnih vajah, stoji na smučeh, hoji po ravnem terenu in spustih v plugu. Pozabite vse to! Začetnik potrebuje najprej prijatelja-svetovalca, še bolj učitelja.

A predno začnemo z uvodnimi lekcijami smučanja, se najprej vprašajmo, če nas smučanje res veseli, ker je ta šport precej zahteven in tudi drag.

Začnimo z opremo. To poglavje je za smučarja zelo važno. Morate pa najprej odgovoriti, kaj bi radi postali: lepi, ali dobri smučarji. Če bi bili radi lepi, vam je na razpolago najnovejša moda smučarskih oblačil in opreme, za katero boste potrosili mnogo denarja. Če pa hočete postati dobri smučarji, je dovolj taka oprema srednje cene. Še tako bodo morali vaši starši potrositi okrog 150 tisoč lir. Zato raje dobri, kot lepi smučarji. Teh, ki zbujaajo na smučiščih pozornost z opremo po zadnji modi, je že itak preveč, dogaja pa se, da si še smučk ne znajo nataktniti.

Mi pa se zavedamo, da je smučanje koristen šport, ki lahko v zimskem času zamenja druge športne dejavnosti, zato bomo smučali, ker je to zdravo in ker si s smučanjem utrdimo telo in uživamo svež zrak. Torej oprema naj bo solidna in praktična, da

nas vetrovke in hlače ne bodo ovirale pri gibanju, da nas čevlji ne bodo tiščali in podobno. Smuči pa naj bodo srednje vrste, ker za začetek res niso potrebne tekmovalne smuči, a prav tako naj ne bodo najcenejše »dilce«, s katerimi ne bi mogli narediti lepega zavoja. Pri nakupu smuči izberite raje krajše kot daljše, ker začetnik s krajšimi smučmi lažje zavija. Vse je odvisno od vaše višine. Vsekakor imate v športnih trgovinah izvedence, ki vam bodo radi svetovali.

Pri smučeh so potem najvažnejše vezi. Pri nakupovanju vezi ne bodimo skopuhi, saj jih lahko kasneje pritrdimo na nove smuči. Mnogi namreč ne vedo, da dobre vezi skoraj vedno preprečijo hujše zlome gležnjev ali nog. Varnostne vezi so tako grajene, da v primeru nerodnega padca popustijo in je tako noga rešena. Vedeti pa morate, da še najboljše vezi ne pomagajo, če niso pravilno nastavljene. Dobro si preberite navodila, pri čemer si morate zapomniti, da vezi ne nastavimo enkrat za vselej, ampak jih moramo nastavljati za vsako vrsto snega posebej, sicer je zlom neizbežen.

In preidemo sedaj na čevlje. Najprej morate vedeti, da smučarski čevlji niso srednjeveške mučilne naprave, čeprav so jim zelo podobni. Čevlji morajo biti udobni, a morajo nogo dobesedno ukleniti, da se gleženj ne bo premikal. Torej noga, čevlji, vezi in smučke morajo postati ena sama celota. Ni

važno, če so čevlji usnjeni ali plastični, izredno važno pa je, da jih vsaj pet minut na dan obujemo, predno gremo na smučanje, da se noge privadijo.

Sedaj še palice. Upoštevajte, da morajo biti palice lahke in trdne, dolžino pa izmerite tako, da palico zapičite v sneg, njen ročaj pa drži roka, ki je v komolcu pravokotno upognjena.

Kar zadeva obleke, to je hlač, volnenih majic in vetrovk, se ne bomo spuščali v dolgo razpravljanje. Smo že povedali, da se lahko vsak oblači po modi, če ima dosti de-

narja. Zapomniti pa si morate, da mora biti obleka iz nepremočljivega blaga, ki ne drsi. Odsvetujemo zato gladke vetrovke, ki na snegu drsijo in vam lahko zaradi padca pokvarijo veselo smučanje. Boljše so vetrovke in hlače, ki niso iz gladkega najlona.

Pa še nekaj, kar je najbolj važno: sneg. Če tega ni, se lahko obrišite pod nosom. Vendar upajmo, da bo letošnja zima bolj radodarna. Za sedaj pa je tega kramljanja dovolj. Upoštevajte nasvete pri izbiri opreme, drugič pa bomo govorili o smučanju in o smučiščih.

Zapojmo veselo

DEDEK MRAZ

VESELO

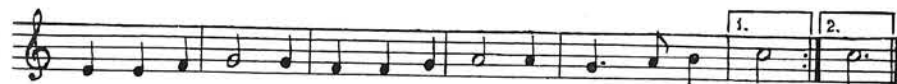
JANEZ BITENC

1. Da - vi za - ra - na po - be - lil je sneg trav - ni - ke,
2. Ko - še i - grač in slaščic za cel vlak, dal je o -

1. po - lja, do - li - ne in breg. Jn že de - dek Mraz, za -
2. tro - kom pri - ja - zen mo - žak. Zdaj pe - lje ga pot kot

1. pre - gel v sa - ni ko - nji - čke je tri, pa hajd v na - šo vas! vas!
2. ve - ter na - prej, po sve - tu brez mej, na jug in na vzhod. vzhod.

Šolarji pišejo

NAŠA VAS

Naša vas Mačkolje stoji na griču. V vasi je približno sto hiš, prebivalcev pa okrog 420. V notranjosti vasi so najstarejše hiše in stojijo ena zraven druge. Novejše hiše so izven vasi, ker v vasi ni bilo več prostora. K Mačkoljam spada tudi Križpot, ki je prav na koncu vasi. Tam je mejni prehod z Jugoslavijo.

V vasi je cerkev in župnišče. Župnišče je pri Pilu. Imenuje se tako, ker je tam kapelica s sv. Jožefom. Zgradili so jo ljudje, ker je tam začetek ali konec vasi. Cerkev stoji sredi vasi. Stara je približno 330 let. Pred cerkvijo stojita dva kostanja. Tam je bila nekoč meja med Mačkoljami in Prebenegom. V Mačkoljah še sedaj imamo torkljo, kjer so nekoč stiskali oljke in pridobivali olje. Še sedaj je kamen, s katerim so mleli oljke. Blizu torklje je stara šola. Obiskovali so jo nekoč otroci iz Mačkovelej, nekateri pa so hodili v šolo v Dolino. Nova šola stoji sedaj pod Prebenegom in postavili so jo pred 26. leti.

Pred davnimi leti je tekla meja po »Ulcii«. Zgornja stran je pripadala Benečanom, spodnja pa Avstrijcem. Naša vas je dobila ime po Benečanih, ki so na svoji zastavi imeli leva. Ljudje pa so mislili, da je to velika mačka, zato se naša vas imenuje Mačkolje. Sredi vasi stoji lipa, ki je stara več kot 300 let. Vsadili so jo zato, da bi označevala sredino vasi. Blizu lipe je studenec in ob njem Marijin kip. Nekoč je vsa vas pri tem studencu zajemala vodo.

Naša vas se vedno bolj širi in tudi prebivalstvo se množi. V vas, ki je bila nekoč slovenska, so prišli sedaj Italijani. Največ jih je pri Pilu in na Križpotu. To je problem, ki zadeva vslovensko narodno skupnost, bodisi vaško, kakor splošno, za obstoj slovenske manjšine v Italiji.

Ester Smotlak
5. r. MAČKOLJE

PEVSKI ZBORI PRI NAS

Pri nas v dolinski občini deluje več pevskih zborov. Pri Domju poje moški pevski zbor »F. Venturini«, v Ricmanjih mešani zbor »Slavec«, v Borštu mešani pevski zbor »Slovenec«, v Boliuncu poje mešani zbor »F. Prešeren«, v Dolini pa moški pevski zbor »Valentin Vodnik«. Razen teh so še deklški

pevski zbor, moški oktet in cerkveni ter šolski pevski zbor.

Meni je zelo všeč zborovsko petje.
Boris Štoka
2. r. DOMJO

KADAR DEŽUJE

Nebo je temno in oblačno. Otroci so žalostni, ker ne gredo ven. Ptice ne letajo in se stiskajo po grmovju. Iz šole grede sem videla jato vranov, ki so stikali za hrano na neki njivi. Kmalu so prileteli tudi fazani. Vsi so se pasli pod dežjem. Nekaj jih je čez čas odletelo, nekateri ptiči pa so še ostali. Ko sem pogledala na bližnje drevo, je bil tam fazan. Hotela sem ga uloviti, a mi je ušel.

Mamice se hudujejo, ker se perilo v deževnem vremenu ne suši. Avtomobili vozijo previdno, da ne pride do karambola. Nekoč sem videla neko nesrečo. Rešilni avto je odpeljal ponesrečence v bolnišnico, razbite avtomobile pa so zavlekli v mehanično delavnico.

Tiziana Vescovi
5. r. RUPA

MAČICA PRIPOVEDUJE

Živim pri Vanji. Deklica v šoli obiskuje peti razred. Učenja ima kar precej. Hodi tudi k baletu. Včasih se postavi pred zrcalo, stopi na prste, dvigne ročice in se zavrti. Ko se je včeraj zavrtela, sem ji prišla pod noge; vzela me je v naročje in zaplesala z menoj. Ima me zelo rada. Naredila mi je mnogo pentelj; rdečo, rumeno, zeleno, rjavo in modro. Najbolj mi je všeč zelena.

Imam tudi lep košek, kamor hodim spat. V njem je mehka, pisana blazina. Včeraj me je Vanja umila in mi dala novo pentljo, umazano pa je oprala. Vedno se igra z mano in boža mojo lepo belo dlako; vsa sem bela, od glave do repa. Rada sem pri topli peči. Vanji večkrat nagajam. S šapicami ji božam kite in vlečem jo za krilo. Tedaj me potegne za rep. Zamijavkam kot neumna, potem pa me Vanja spet poboža, jaz pa zapredem. Včasih vzame klopčič volne in ga spusti na tla, da steče, jaz pa za njim. Ko se utrudim, se ustavim, pa pride moja gospodarica in me začne božati. Spet zapredem. Za večerjo dobim latvico mleka in košček mesa. Potem zaspim. Spat grem prej kot Vanja. Rada sem pri njej.

Vanja Korošec
5. r. RUPA

MOJ PSIČEK

Nekoč je očka prišel domov in je bil ves nasmejan. Še se je smejal in rekel, da je nekaj prinesel. Mama in jaz sva bili zelo radovedni in sva takoj stekli v klet. Tam sva zagledali lepega mladega kužka.

Mama se je začela jeziti, ker smo imeli že enega psička. Sedaj pa smo se privadili še na drugega in ga imamo vsi zelo radi.

Tamara Škabar
2. r. REPENTABOR

NAŠEL SEM JEŽA

Z bratom sva nekoč našla ježa. Ko sva ga prinesla domov, nama je mama rekla, naj ga odneseva, ker na dvorišču ni prostora, ker tam očka gradi novo hišo. Ježa sva nesla k teti. Všeč nama je bil. Potem je prišla teta. Povedal sem ji, da sva ga našla, in teta nama je dovolila, da sva ga imela na njenem dvorišču.

Darijo Zanier
3. r. DOBERDOB

OBNOVA

Zelo všeč mi je bila zgodba o jastrebu, ki je odnesel otroka, ki je bila objavljena v Galebu. Zato sem naredil obnovo:

Verona in Vid Ramšak sta okopavala krompir. V bližini je spal mali Janezek. Nenadoma je priletel jastreb in ga odnesel. Starši so jokali in iskali sinčka, a zaman. Šele čez pet let so slučajno izvedeli, da še živi.

Ivan Korva
2. r. DOMJO

JESEN

Oblaček se dviga visoko v nebo, dežek prinaša na suho zemljo. Pod hrastom mokra je zemljica, iz zemlje tam raste rjava gobica. Pride fantek: cop, cop, cop, gobico utrga — lop! V hišici gobice v loncu diše, iz krožnika Jaka gobice je!

Martina Legiša
5. r. MAVHINJE

STRAH

Minilo je že skoraj mesec dni in morda bi na dogodek že skoraj pozabila, če se ne bi bila prestrašila. Sem precej boječa in takoj se prestrašim tudi pred najmanjšim ropotom ali šumenjem.

Nekega dne sem se sama znašla doma. Mame in očeta ni bilo od nikoder, niti babice ne. Ze sama misel na ubogo deklico, ki mora sama ostati doma zaprta, medtem ko zunaj divja nevihta, me je hudo pretre-

sla. Odprla sem televizor in gledala otroško oddajo. Tačas se je vreme še poslabšalo, burja je začela močneje pihati in začele so padati velike kaplje dežja. Zunaj se je naredila tema. Nenadoma sem se spomnila, da moram zapreti okna v sobah. Medtem je nekaj na hodniku zaškripalo. Bila so vežna vrata in sem jih takoj zaprla. Stekla sem še v mamino sobo in v trenutku, ko sem odprla vrata, je ugasnila luč. Korak mi je zastal, ko sem v kotu zagledala dvoje svetlih lučk, ki sta se počasi pomikali. Prestrašena sem zbežala iz sobe v kuhinjo in se med potjo zaletela še v omaro, nekaj se je v njej razbilo, jaz pa sem padla na tla. Tedaj je za menoj zamijavkalo.

Šele tedaj sem ugotovila, da je bila muc-ka in ne pošast, na katero sem tedaj mislila.

Tatjana Legiša
5. r. DEVIN

MOJA SESTRA

Moja sestra sladkosnedka vedno piškote je. Ko piškotov ni, si jih še želi. Mama šibo vzame, sestrico natepe, sestrica pa joče, le piškote vedno hoče.

Mario Lavrenčič
3. r. DOBERDOB

NAŠA UČILNICA

Naša učilnica je na levi strani šolske stavbe. Je sicer majhna, a je v njej dovolj prostora. Svetla je, le kadar je oblačno vreme in zunaj dežuje, moramo prižgati luč. Zelo je topla. Ogrevamo jo s pečko. V peč nalagamo drva. Učilnica ima dve okni in se gata od tal do stropa. Obe okni sta na levi. Zjutraj skozi okna posije sonce in sveti v učilnico do popoldneva. Takrat postane v učilnico temno. Vrata učilnice so velika in imajo majhno kljuko. Stenske slike rabijo za okras. Risbe ne služijo samo za okras, ampak tudi za to, da se iz njih učimo. V učilnici je zelo prijetno. Sem prihajajo tudi drugi učenci, ker je lepo in čisto. Mi sami skrbimo za snago, ne samo za nas, ampak tudi za druge, ko bodo v učilnico prihajali drugi učenci in učitelji, ko nas ne bo več na tej šoli.

Orietta Skok
3. r. ŠTEVERJAN

MOJA VAS

Živim v Mačkoljah. Nekateri pravijo, da je ime Mačkolje nastalo po imenu nekih turških sulic.

Vas stoji na griču. Sredi vasi je cerkev, ki je posvečena sv. Jerneju. V vasi sta dve gostilni: ena je pri Pilu, druga pa na Križpotu. Imamo tudi šolo. Blizu cerkve je srenjka hiša. Blizu je tudi stara šola. V vasi učijo tudi glasbo. Pod vasjo teče meja z Jugoslavijo. Pri Križpotu je mejni prehod Osp. Med vojno je bilo v vasi več hiš požganih, med temi tudi naša.

Meni je moja vas všeč, ker tu živim in rastem.

Franka Tul
5. r. MAČKOLJE

MOJ DED V ŠOLI

Moj ded je stanoval v Padričah, šolo pa je obiskoval v Bazovici. Pripovedoval mi je, kako je moral vsak dan peš v šolo iz Padrič v Bazovico. V šolo je začel hoditi leta 1908. Časi so bili grenki. V šoli so morali presedeti po osem ur na dan brez kosila. Za malico so imeli košček polente ali suhega kruha. V prvem in drugem razredu je poučevala učiteljica Godina iz Škednja. V tretjem, četrtem in petem pa je poučeval učitelj Gorkič. Za tistega učenca, ki je bil poreden, je uporabljal metrsko palico. Ded je imel torbo sešito iz platna. V torbi je nosil po dva zvezka in nekaj knjig. V vsakem razredu je bilo po trideset učencev.

Irena Grgič
5. r. BAZOVICA

NESREČA NA SNEGU

Po dolgem poletju sem se prejšnjo nedeljo šla smučat na Nevejsko sedlo s smučarskim klubom »Devin«. Že zgodaj zjutraj smo se odpeljali s kombijem, ki ga je vozil naš smučarski učitelj. V kombiju je bilo prijetno in veselo razpoloženje. Vsi smo se veselili daljšega izleta na sneg. Nameravali smo namreč s smučmi prispeti na jugoslovansko stran Kanina.

Okrog 10. ure smo se začeli vzpenjati proti sedlu. Vreme je bilo lepo in sonce je pripekalo, da sem bila potna. Srečna sem se ozirala v prekrasno naravo in v sinje nebo. Naenkrat mi je spodrsnilo in zakotalila sem se približno 15 metrov po strmini. V tistem trenutku sem se močno prestrašila in misel mi je hitela k mami, ki mi je priporočila, naj se pazim. Znašla sem se v neki dolinici; na pomoč mi je prihitel smučar in mi pomagal do ravnine. Tam so mi obvezali rano na roki, ki na srečo ni bila tako huda. Žal mi je bilo, ker nisem mogla nadaljevati poti na Kanin.

Aleksandra Škrk
5. r. DEVIN

KOŠARKARSKA TEKMA

Prejšnjo sredo sem zvedel, da bomo v nedeljo tekmovali. Bil sem zelo vesel, ker

smo po tolikem času vendarle pričeli spet tekmovali. Zmenili smo se, da se dobimo ob osmih in četr v društvu na Kontovelu. Že v soboto sem opozoril mamo, naj navije budilko za sedmo uro.

V nedeljo ob sedmih je budilka začela drdrati. Mama, sestra in jaz smo bili takoj vsi pokonci, oče pa je spal dalje. Nataknil sem si športni dres in oblekel še trenirko. Popil sem čaj in hotel že oditi, mama pa je rekla, da me bo peljala v društvo in potem tudi v mesto, kjer bomo tekmovali. Z nama je hotela priti tudi sestra, zato smo šli v treh.

V društvu so bili samo trener Igor, Damir in Ivo. Pozneje so prišli tudi drugi. Vsi smo se odpeljali v mesto, ker smo morali nastopiti proti Ginnastici Triestini. V telovadnici v mestu smo se najprej pripravili v slačilnicah in nato začeli igrati. Igrali smo proti moštvu Ginnastica Triestina. Na inrišče smo stopili v petih, trije pa so bili v rezervi. Ves čas smo zgubljali za nekaj točk. Menjavali smo igralce, a ni pomagalo. Tekma se je končala z zmago naših nasprotnikov s trinajstimi točkami razlike. Mi smo si nabrali 33 točk, oni pa 46. Obupani smo se oblekli in šli domov. Mama je domov peljala še Damiro in Ivo, drugi pa so se peljali z drugim avtom.

Prihodnjič moramo zmagati.

Dejan Danieli
5. r. PROSEK

NEKOČ V ŠOLI

Kakor mi babica pripoveduje, nekoč šola ni bila taka kot danes. Otroci niso bili primorani k pouku. Navadno so dečki bili za pastirje, deklice pa so morale pomagati v kuhinji in varovati dojenčke. Zato je le malokdo končal osnovno šolo. Strah pred učitelji je bil neprimerno večji kakor sedaj. Tedaj so uporabljali tudi palico, priletele so žaušnice in ušesa so bila vedno rdeča. Moja mama pravi, da je sedanji način poučevanja mnogo boljši.

Daria Debenjak
5. r. BAZOVICA

PRIJETEN OBISK

Iz Trevisa sta prišli na obisk teta in sestrična. Vsi smo se razveselili in odpotovali smo v Gorico. Mama in teta sta tam nakupili več stvari, sestrična in jaz pa sva si ogledali obleke, okraske in predvsem igrače. Šli smo potem v Veliki Dol. Najprej smo se podali na pokopališče, kjer je pokopan ded, nato na dom maminega bratranca. S sestrično sva počakali na vrtu.

Na poti domov je bilo sestrični slabo in začela je bruhati. Pomazala je mamo in mene. Doma je potem mama obleke počistila.

K nam sta kasneje prišli Kristina in njena mama. Začela sem se igrati s sestrično in Kristino. Igrale smo se gospe in vsaka je imela svojo hišo. Moja je bila pod mizo, sestrična za zavesami in Kristinina na divanu. A kmalu je prišel čas, ko je morala Kristina domov, igro sem zato nadaljevala s sestrično. Omara je bila trgovina, druga soba pa plesišče. V igro se je vključil tudi bratec Edi.

Okrog devetih pa smo morali spat. Jaz sem spala z mamo in očkom, Edi v svoji otroški postelji, teta v moji in sestrična v Edijevi postelji. Naslednje jutro sta morali teta in sestrična domov. Obljubili pa sta, da bosta spet prišli v nedeljo. Šli bomo v Ljubljano obiskat babico, ki je že osemnajst let v bolnici.

Sonja Rupel
5. r. PROSEK

MOJA NESREČA

S starši sem bil v bregu. Na spodnjem paštnu pod našim bregom imamo še en pašten, kjer rastejo akacije. Šli smo, da bi jih nekaj posekali in naredili kole za vinograd. Sestra in jaz sva vlekla kole na kup. Večje kole je pomagala vleči mama. Ko je vlekla deblo po stezici, je stopila na kamen, ki je odskočil in me zadel v desni mezinec. Poleti sem bil na počitnicah in udaril sem se prav v ta mezinec tako močno, da mi je postal nohet ves črn in nekaj časa potem odpadel. Doma mi je potem mama prst obvezala. Upam, da mi tokrat nohet ne bo odpadel.

Martin Starc
5. r. PROSEK

ŠOLA V STARIH ČASIH

Ko je moja babica hodila v šolo, so bili učitelji zelo strogi. Učence so topli tudi s palico. Babica mi je povedala, da so bili tedaj učenci bolj pazljivi. Za malico so imeli kos rženega, tudi osem dni starega kruha, ali kakšen sad iz domačega sadovnjaka.

Mi smo bolj srečni, ker imamo pridnega in dobrega učitelja. In tudi za malico imamo vse, kar si poželimo.

Bruno Križmančič
5. r. BAZOVICA

ZBIRALEC LEDU

Komaj sem se v nedeljo prebudil, sem se takoj oblekel in stekel ven. Zunaj je bilo zelo mrzlo. V škafu sem opazil led. Šel sem poklicat prijateljico Eleno in skupaj sva šla na Hrib, poiskala kraj, kjer je bila luža pokrita z ledom. Pobruga sva ga in nesla v škaf pred hišo. Šla sva nato k Mlaki. Tudi tam je bil led. Bil je debel. Vrgel sem kamen, a led se ni razbil. Vrgel

sem večji kamen in že sem pobral velik kos ledu in ga nesel domov v škaf. Potem sva šla na tetin vrt. Tam je bilo v škafu polno ledu. Tudi tega sem vzel in nesel domov. Prijateljica mi je povedala, da je na nekem vrtu sod, v katerem je prav gotovo led. Šla sva ga iskat tudi tja.

To sva delala ves dopoldan. Roke so mi kar cvetele; imel sem jih vse rdeče, a zbiranje ledu me je zelo zabavalo. Nona mi je rekla, da se ga bom do pomladi gotovo še naveličal.

Aleksander Gruden
5. r. PROSEK

SPREHOD V NARAVO

Oče mi je v nedeljo rekel, da bova šla popoldne v vinograd. Odpravila sva se po kosilu, vzela s seboj malico, ki jo je pripravila mama, in se z avtom odpeljala do Boršta. Dalje sva šla peš. Nenadoma sva ob cesti zagledala močerada. Spočetka sem mislila, da je martinček, a ko ga je oče odkril izpod listja, sem videla, da je bil črn in je imel oranžne madeže na hrbtu. Glava je bila ploščata.

Šla sva dalje. Na velikem travniku sva opazila štiri fazane. Eden je izgubil dve neresi in jaz sem ju pobrala. Končno sva prišla v vinograd in malicala. Naenkrat me je oče povlekel za rokav in mi s prstom pokazal srni in srnjaka. ki so se pasli v bližini. Srnjak je bil velik in je imel zelo velike in lepe rogove. Z očetom sva ostala negibna in sva skoraj zadrževala dih, da ne bi živali splašila. Srni in srnjak so se mirno pasli in se počasi oddaljevali, dokler niso izginili.

Ko sva prišla domov, sem mami povedala vse, kar se doživela, in sprva mi sploh ni hotela verjeti. Tisto nedeljo sem videla več, kot če bi obiskala zoološki vrt.

Tamara Danieli
5. r. PROSEK

V SOBOTO

Že v šoli smo se v soboto Erika, Andrejina in jaz domenile, da bi šle skupaj na Kontovel k spovedi ob treh. Iz šole sem s prijateljicami tekla domov, ker predvajajo ob enih po televiziji humoristične filme. Doma sem naglo odprla televizor in gledala filme. Gledala sta tudi Damir in Mirjana. Odpravila sem se potem h kosilu. Po kosilu me je zunaj že čakala Erika in gledala naše zajčke. Andrejine še ni bilo, zato sem predlagala, da bi šli na Erikin dom in jo tam počakali. Pri Eriki doma ni bilo nobenega, zato je prijateljica odklenila in šli sva v hišo. Erika mi je ponudila bonbone in malinovca, ob treh pa sva šli na Kontovel. Duhovnik je delal na vrtu in naju ni prišel

spovedat. Obe sva torej prišli k meni na dom.

Erika se je hotela igrati z zajčki. Imeti je hotela sivega, povedala pa sem ji, da lahko ima samo belega, ker smo oba bela zajčka že večkrat spustili in se zato ne bojita, sivih pa niti enkrat. Odgovorila je, da ji je vseeno. Iz kletke sem vzela oba bela zajčka. Oba imata lep in zelo mehak kožušček in rdeče oči. Zelo sta ljubka. Domislili sva se, da bi se igrali gospe, ki nimata otrok, ampak samo zajčke. Erika me je čez čas vprašala, če lahko češeva zajčka. Pritrdila sem, a morava ju tudi umiti s cunjico. Šla sem iskat cunjico in glavnik. Umili sva ju in počesali. Tedaj je prišla Alenka, nama vzela zajčka in ju denila v kletko.

Spet sva vzela zajčka iz kletke. Erika je še vprašala, če ji lahko pokažem rulotko in če se lahko notri igra. Pritrdila sem in začeli sva se igrati. Na vrt je tedaj prišla mama in skrili sva se pod mizo v rulotki. Ko je mama odšla, sva v rulotki naredili hišico za zajčka. Čez mizo in stola sva raztegnili odejo in na stola položili zajčka. Čez nekaj časa je prišla Elviana iskat Eriko in Erika je morala domov, jaz pa sem šla v stanovanje gledat televizijo.

Tanja Starc
5. r. PROSEK

MOJE ROČNO DELO

Nekega dne v oktobru je mama prišla z menoj v šolo zaradi ročnega dela. Jaz bi bila rada kvačkala, a učiteljica je povedala, da letos ne bomo kvačkali, in je manj svetovala, naj bi si jaz spletla majico. Tega nisem bila vesela, zato sem potihlo rekla mami, da bi raje delala prt. Učiteljica je slišala in me prepričala, da bi bilo bolje, če bi si naredila lepo majico. Mama se je tako zmenila in še istega dne šla v Trst kupit volno. Ko sem prišla domov, mi je volno pokazala, jaz pa sem zagodrnjala. Mama me je potrpežljivo potolažila.

Drugi dan sem volno nesla v šolo. Učiteljica je rekla, da je volna lepa in mi takoj začela zadnjik. Gledala sem jo in ugotovila, da bom znala delati. Mislila sem, da bodo pentlje samo desne, ko pa sem naredila trinajst vrstic, mi je učiteljica rekla, da bova začeli delati drugačen vzorec. Naučila me je in vzorec mi je bil všeč, zato sem hitro delala. Tedaj mi je ročno delo bilo že zelo všeč. Dvanajst dni kasneje sem že končala zadnjik. Nato mi je učiteljica začela prednjik. Kmalu sem ga končala. Pred dnevi sem se naučila nižati. Učiteljica je povedala, da sedaj lahko nadaljujem kar sama.

Andrejina Menegatti
5. r. PROSEK

MAČKOLJE

Moja vas se imenuje Mačkolje. Ni velika in šteje približno 450 prebivalcev. Sredi vasi stoji cerkev sv. Jerneja, ob njej je zvonik. Tam je tudi stara lina. Pred leti je bila zelo košata in vaščani so obirali cvetje za čaj. Pod lipo je studenec, ki je nekoč služil vsem. Ko smo dobili vodovod, te vode nisimo več uporabljali in postala je nepitna. Pri studencu je kapelica z Marijinim kipom, pod katerim so vaščani vklesali napis: »Čast Bogu naj bode, za dobroto vode«. V vasi imamo trgovino in pralnico. Na vrhu vasi sta župnišče in gostilna. Med Mačkolljami in Prebenegom sta šola in vrtec. Pred leti so se vaščani preživljali s kmetovanjem, toda časi so se spremenili in ljudje delajo sedaj v tovarnah.

Meni je vas všeč in vesela sem, da živim v tem kraju.

Anica Šturman
5. r. MAČKOLJE

LETOŠNJE POČITNICE

Počitnice so za nas veliko veselje, ker se tedaj razvedrimo.

V prvih dneh počitnic sem šla na Višarje. Spali smo v Žabnicah eno noč, drugi dan pa smo šli peš do žičnice, od tam pa smo se peljali na vrh k cerkvi. Ustavili smo se na travniku in tam kuhali. Mi otroci pa smo šli na sprehod. Spet smo se zbrali na travniku, ko je bil čas kosila. Proti večeru smo se z žičnico odpeljali v dolino, kjer smo počakali na vlak. Ko je pripeljal, smo vstopili in se odpeljali domov.

Kasneje sem se hodila kopat. Hodila sem s prijateljico Eldo in njeno mamo. Pri morju je bilo lepo, saj sva s prijateljico skakali v vodo. Večkrat sem se vozila s kolesom in igrala. Doma sem tudi pomagala mami. Pomivala sem posodo, pospravljala postelje in hodila vsak dan v trgovino. Zadnji mesec počitnic sem ponovila vse šolske predmete. Tako sem preživela letošnje počitnice.

Sonja Košuta
5. r. KRIŽ

MUCKA NAGAJVKA

Mucka skače po kuhinji. Nenadoma skoči na mizo in prevrne posodo z mlekom. Mucka je potem polizala mleko do zadnjega kančka. Mucka je bila zelo vesela, ker je polizala mleko. Bil je večer in tako je počerjela in šla spat.

Suzana Škabar
2. r. REPENTABOR

V NEDELJO POPOLDNE

Želel sem si na kratek sprehod. Oče in mama sta se domenila in odločila, da bomo šli v dedkovo ogrado. Poklical sem sestro, ki se je igrala na vrtu s prijateljem,

in napotili smo se po bližnjici. Mamo je skrbelo, da se ne bi prehladil. V neki ogradi je oče zagledal v bližnjem grmu ptičje gnezdo in mi ga pokazal. Malo dlje, blizu avtoceste, smo našli srnjakovo kožo. Oče je rekel, da jo je najbrž pozabil kak lovec. Bila je že pokvarjena. Dolgo smo morali čakati, predno smo prečkali avtocesto, ker je bilo dosti prometa. Končno smo le prispeli do dedkove ograde in šli v neko dolinico. Oče je povedal, da je nekoč bila dolinica obdelana in da so tam pridelovali krompir, solato in še drugo zelenjavo. Šli smo pod zid v zavetje in se najedli čokolade, ki jo je mama prinesla s seboj. Potem mi je oče urezal nekaj puščic za moj lok.

Ker je bilo kmalu temno, smo se napotili domov. Domov sem prispel utrujen, a vesel prijetnega sprehoda.

David Furlan
5. r. PROSEK

V TRGOVINI S SADJEM

Včasih me mama pošlje v trgovino po sadje, ker je doma preveč zaposlena. Tam imajo kostonje, hruške, banane, grenivke in toliko drugih dobrih reči. Meni so najbolj všeč banane. V trgovino hodim v ulico Soncini. Včasih pa grem z mamo na trg. Nekega dne sem z mamo šel v veliko tržnico. Tam je tudi bar. Bil sem žejen, zato sva šla z mamo pit. Jaz sem naročil oranžado, mama pa je pila kavo. V oranžadi so bili pomarančni delčki.

Rad hodim nakupovat.

Andrej Raini
4. r. SV. ANA

MOJ NAJLJUBŠI PREDMET

V šoli mi najbolj ugaja zgodovina. Rad imam ta predmet, ker nam učiteljica pokaže številne lepe knjige. Te dni smo v knjigah brali o železni in bronasti dobi. Gledali smo čelade, sekire in sablje. Učili smo se že o pračloveku, ki je bil pastir in postalčasoma poljedelec. Zgodovina se prične v času, ko je človek iznašel pisavo. Pri zgodovini čitamo, pišemo, rišemo, lepimo slikice in se učimo. Lepo je, kadar učiteljica razlaga in nam pove lepe reči. Učili smo se tudi o barbarih, ki so napadli rimsko državo. Pred dnevi smo se učili o Teodoziju, ki je pred smrtjo razdelil cesarstvo na dva dela. O tem smo gledali tudi filme.

Marko Kalc
4. r. SV. ANA

V NAŠEM RAZREDU

Naš razred je velik in prostoren. Ima štiri velika okna in skozi njega gledamo na pokopališče. Med oknomi je star harmonij.

Na stenah visijo slike, ki nam jih je poslikala učiteljica. Blizu vrat je velika miza in med odmorom skačemo po njej. Vsak ima svojo mizico in stolico. Učiteljica ima kateder. V razredu imam pet sošolcev, s katerimi se dobro razumem. Imajo se radi, tudi če se včasih stepemo.

Andrej Debelis
4. r. SV. ANA

OBISK V RIŽARNI

Konec oktobra smo šli v Rižarno. Spomnili smo se padlih za svobodo. Učiteljica nas je naučila deklamacij. Vsak učenec se je moral na pamet naučiti eno kitico. Po odmoru smo odšli v Rižarno. Tam smo učenci recitali, potem pa zapeli pesem »Mir vam dajem«.

Ogledali smo si nato prostore, kjer so bili zaprti ljudje, ki so čakali na smrt, da jih sežgejo, in prostor, kjer je stala velika krematorijska peč. Videli smo tudi bič, ki so ga uporabljali rablji, in slike. Tam je tudi pismo nekega ujetnika. Vsak učenec je prinesel rožico. Po obisku v Rižarni smo se vrnili v šolo.

Rikardo Sluga
4. r. SV. ANA

DEŽ

Kadar dežuje, grem rada v šolo, ker se doma dolgočasim. Ko se vrnem domov, če mame ni doma, si obujem škornje in grem na vrt. Rada skačem po lužah. Mama mi seveda tega ne dovoli. Pravi, da se bom prehladila. Če me vidi, me okrega in me pokliče v stanovanje.

Doma imam lepe igre. Ker nimam bratcev ne sestric, se zabavam s tem, da strizem časopise. Včasih grem z doma tudi ob deževnem vremenu. Nekoč sem res imela smolo. Z mamo sva šli v mesto po nakupih in srečali sva mamino sodelavko. Šle smo po ulici, naekrat pa sem se spotaknila in padla v lužo. Ker sem imela ves moker in blaten plašč, sva morali domov. Mama se je name jezila, ker sva komaj prišli v mesto.

Tatjana Usenich
4. r. SV. ANA

POT V ŠOLO

Zjutraj ne vstanem prav rada. Težko mi je pustiti toplo posteljo. Šele ko prestopim hišni prag, se popolnoma zbudim.

V dveh minutah sem na avtobusni postaji, kjer me že čaka šolski avtobus. Potem prideta še sošolca Tatjana in Rikardo in se odpeljemo. V avtobusu sedem zraven okna. Kadar se peljemo navzdol po ulici Cosatlunga, vsak dan gledam dve drevesi polni kakijev. Sprevodnik se šali in pravi, da jih bo pobral, a nikoli jih ne pobere. Kakijeva drevesa so podobna božičnim dre-

vesom z oranžnimi kroglicami. Najbolj pa mi je všeč gledati, kako odpada listje. Vrtovi so pokriti s suhim listjem in pometaji ga pometajo s cest.

Na vsaki avtobusni postaji vstopajo še drugi učenci. Ko se peljemo mimo pokopališča, se prekrizam in naše poti je konec. Izstopim iz avtobusa in grem veselo v šolo.

Martina Grahonia
4. r. SV. ANA

LEPI SPOMINI

Letos sem preživel počitnice z mamo in očetom v Kranjski gori. Odpeljali smo se z avtomobilom. Na poti smo se ustavili pri Belopeških jezerih. Tam smo si ogledali jezero in ko smo hoteli iti naokoli, smo naleteli na gada. Očka je pobral kamen in ga ubil.

V Kranjsko goro smo prispeli, ko je bila že tema. Sicer se nam ni mudilo, ker smo vedeli, da bomo tam ostali dvajset dni. Naslednji dan smo šli v dolino Tamar in si mimogrede ogledali tudi skakalnice v Planici. V dolini smo se napotili do prvega izvira Save. Z vrha smo imeli zelo lep razgled na vso dolino in Kranjsko goro. Zelo lep je bil izlet do ledenika pod

Triglavom, kjer smo se smučali. Tisti dan sem si ogledal tudi slap Peričnik. Ko smo se vračali domov, smo se ustavili v Vrbi na Gorenjskem in obiskali rojstno hišo pesnika Franceta Prešerna. V Kranju pa smo šli v Prešernov gaj, to je kraj, kjer je pesnik pokopan.

Walter Manfreda
5. r. SV. ANA

V RIŽARNI

Tridesetega oktobra so nam učiteljice naročile, naj naslednji dan prinesemo v šolo šopke cvetja. Drugo jutro je imel vsak svoj šopek. Po tretji uri smo šli peš v Rižarno. Zbrali smo se pred celicami in vsak razred je nekaj recital. Ogledali smo si nato celice in pred vsako položili šopek krizantem.

Odšli smo potem v muzej in si ogledali razne slike in pisma, tudi bič je bil tam. S tistim bičem so mahali po glavah zapornikov, predno so jih metali v krematorijsko peč. Videl sem tudi sliko človeka, ki je izdelal krematorijsko peč. Na koncu smo si ogledali še novo kapelo in razne spominske plošče.

Marino Pangos
5. r. SV. ANA

Urednikova pošta

Bliža se dan nagradnega žrebanja bogatih nagrad za naročnike GALEBA. Šte že odpisali dopisnico? Če tega še niste storili, jo brž izpolnite in pohitite na pošto, da ne bo prepozno. V prejšnji številki sem omenil, da bo žrebanje najbrž 16. decembra. Datum sedaj potrjujem in držim kot pribito! Zato v torek 16. decembra vsi v Kulturni dom, kjer boste najprej gledali mladinsko igro »Ostržkove dogodivščine«, po igri pa bo žrebanje bogatih nagrad. Ne pozabite! V torek 16. decembra v Kulturnem domu ob 15.30. In želim vam obilo sreče!

— o —

Še vedno dobivam številna vaša pisma z rešitvami ugank in celo dopise brez podpisa in navedbe šole. Ponavljam, da knjižne

nagrade dostavljam naravnost na šolo, ne pa na vaše naslove. Zato v vsakem vašem pismu mora biti ime in priimek, razred in šola, sicer bodo taka pisma romala naravnost v koš. Poleg tega morate rešitve ugank pošiljati pravočasno. Na zadnji platnici je napisano »čimprej«. To pomeni, da morate pisma odposlati najkasneje dva ali tri dni po prejemu GALEBA.

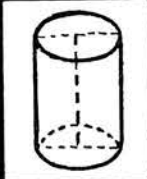
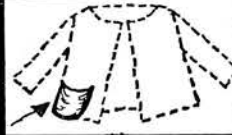

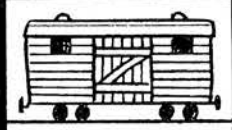

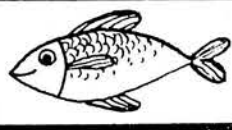
— o —

Uredništvo GALEBA tudi letos ne bo pošiljalo novoletnih voščilnic svojim zvestim sodelavcem, zato kar s temi vrsticami izrekam toplo voščilo vsem sotrudnikom, pisateljem, pesnikom, ilustratorjem, ustanovam, učiteljstvu in šolarjem za božične in novoletne praznike.

UREDNIK

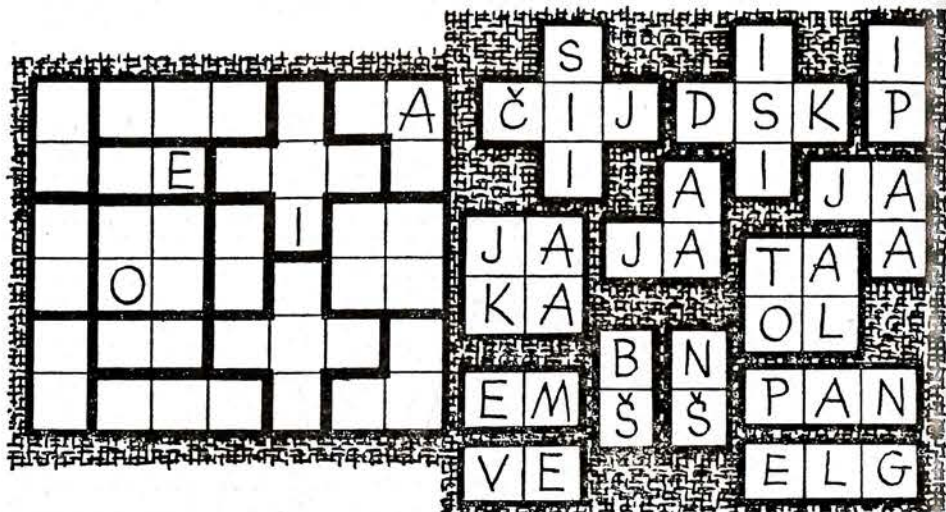
Za listre glave

SLIKOVNA KRIŽANKA

Vodoravno:					Navpično:				
									
					1				
					2				J
	5	6	7		3	4			
	8	9	10						
		11							
	12	B	13						
	14		15						
	16								
		M							
									
									

Besede so prikazane likovno. Vnesi jih v prazna polja tako, da se bodo med seboj ujemale.

RAZREZANKA

Like vnesi v prazen pravokotnik tako, da boš dobil v šestih vodoravnih vrstah imena šestih evropskih držav.

REŠITVE UGANK IZ 2. ŠTEVILKE

Zlogovni konjiček — Imena držav so: Albanija, Avstralija, Argentina, Anglija in Avstrija.

Premikalnica — Trije geografski pojmi so: gora, otok, reka.

Dva trikotnika — Levi trikotnik: 1. 0, 2. ob, 3. bol, 4. obla, 5. balon, 6. balkon. Desni trikotnik: 1. Balkan, 2. kanal, 3. klan, 4. lan, 5. na, 6. A.

Rešitve ugank pošljite čimprej na Uredništvo GALEBA: Lojze Abram, Ul. G. Amendola 12 - 34134 Trst.

REŠITVE SO POSLALI: Darij Zanier, Jožko Jarc, Pavel Lakovič, Andrejina Jarc, Sandra Gergolet, Mitja Frandolič, Marija Lavrenčič, Gracijela Colja, 3. r. DOBERDOB. Jurij Kovič, Nadja Kovič, Albert Kovič, Gemma Kovič, Simon Kovič, 2., 4. in 5. r. RUPA. Marjan Gojča, Egon Gornik, Tatjana Grgič, Robert Križmančič, 4. in 5. r. GROPADA. Igor Grgič, 2.b Sr. OPČINE. Jurij Žagar, Igor Jazbec, Paolo Di Marcantonio, Matej Caharija, Edi Grilanc, Pavel Kralj, Štefan Job, Aleksander Škrinjar, Saška Pertot, Tatjana Floreancig, Dorothea Križmančič, Tamara Usai, Ivan Venier, Elizabeta Spetič, Adrijana Pertot, Martina Svetlič, Ana Pizziga, Alenka Jazbec, Kristina Rebula, Niko Pertot, Mitja Devetak, Martin Usai, 2., 3. in 4. r. NABREŽINA. Tatjana Čač, Janka Škamperle, 5. r. SV. IVAN. Igor Purič, REPENTABOR. Martina Ciuch, Silvana Žagar, 5. r. BAZOVICA. Marina Frandolič, 4. r. ŠTIVAN. David Peric, Suzana Briščak, 5. r. ŠEMPOLAJ. Damijana Cescutti, 2. r. UL. RAN-DACCIO - GORICA. Tanja Gombač, David Gregori, David Čok, Igor Kakovič, 2., 4. in 5. r. KATINARA. Katerina Marzetti, Ivan Perčič, 2. in 3. r. OPČINE. Aleksander Antonič, Darja Gherlani, Patricija Terčon, 2. in 4. r. CEROVLJE. Adrijana Bandi, Ivan Korva, Lidija Glavina, Aleksija Labiani, Karmen Mačinič, Štefanija Maršič, Morena Okretti, Igor Pregarc, Damijana Romano, Marina Sancin, Tanja Stefani, Boris Štoka, Loredana Šturman, Valentina Štrain, Elena Zobin, 2. r. DOMJO. Karmen Križmančič, Teo Kralj, 2. in 5. r. TREBČE. Ana Sfligoj, Neva Klanjšček, Vida Gravner, Sonja Bensa, Beno Vižintin, 5. r. PEVMA. Marko Chemelli, 3. r. SLIVNO. Sonja Verč, Tatjana Legiša, Aleksandra Škerk, Nadja Pertot, Veronika Logar, Elizabeta Jazbec, Katja Rebula, Ivan Rebula, 5. r. DEVIN. Klara Kozina, 5. r. DOLINA. Mitja Vecchiet, 5. r. RICMANJE. Sandi Slama, 4. r. ROJAN. Darja Ražem, 5. r. PESEK.

NAGRADE DOBIJO: David Gregori, 4. r. KATINARA. Patricija Terčon, 4. r. CEROVLJE. Simon Kovič, 5. r. RUPA. Elizabeta Spetič, 2. r. NABREŽINA. Sandi Slama, 4. r. ROJAN.